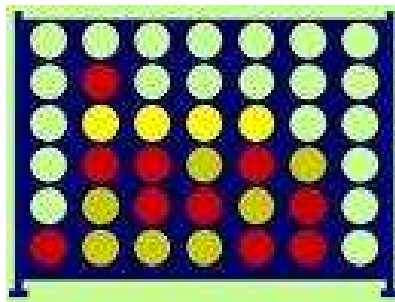


VIER OP EEN RIJ !!!!

Een intrigekomedie van Pol Anrys



De toelating tot opvoeren van “Vier op een rij” moet aangevraagd worden bij :

AUTEURSBUREAU ALMO BVBA

Jan van Rijswijcklaan 282, B-2020 Antwerpen

Telefoon: +32-(0)3/260 68 10

Fax: +32-(0)3/216 95 32

info@almo.be

P. Anrys, Carleerlaan 6, 3012 Wilsele, tel. 016/23.42.48 (pol.anrys@skynet.be)

Wilsele 8 februari 2008

Vier op een rij !!!!

Inleiding:

“Vier op een rij “ is eigenlijk hetzelfde stuk als “ Handen omhoog “, maar je kan het vanaf heden nu ook officieel onder de titel “ Vier op een rij “ spelen.

Door aan kringen nu ook officieel die mogelijkheid te geven gaat de auteur in op een vraag die hem af en toe gesteld wordt.

Een aantal kringen, waaronder " De eendracht " uit Itegem en " Klakkeboem " uit Zwevegem namen reeds op eigen houtje het initiatief omdat zij vonden dat de titel " Handen omhoog " al een deel van de verrassing prijs gaf. Bovendien hadden zij op die manier de mogelijkheid om het meespelen in het stuk door gedetineerden aan te kondigen, zoals u hier bijvoorbeeld in de aankondiging door "Klakkeboem" kan lezen:

" Klakkeboem heeft zich geëngageerd om voor deze productie de kans te geven aan een aantal gedetineerden om mee te spelen. Naast de acteerprestaties van Jos, Fred, Ronny en Jef doen we uit eigen kring een beroep op Gladys en Pat, en dit in een regie van Rudy Deschynck."

Dus, vanaf heden vindt u zowel de titel " Handen omhoog ! " als de titel " Vier op een rij !!!! " , maar telkens gaat het over hetzelfde stuk.

Personages: (de aangegeven leeftijden zijn richtinggevend, maar mogen gerust afwijken)

- **Mw. Vandersloten**, directrice van de gevangenis(40 à 50 jr.):
Een “Iron” lady die een hekel heeft aan Jos Roovers
- **Jos Roovers**: Gevangene (ongeveer 40 jr.) Frank in “Vier op een rij” tot blz. 37
Een super egoïstische “zwarte jongen”
- **Fred Verdoodt**: Gevangene (ongeveer 30 jr.) Raf in “Vier op een rij”
Een heetgebakerde macho, die kickt op alles wat een rok draagt
- **Ronny**: Gevangene (ongeveer 30 jr.) Max in “Vier op een rij”
Een hypernerveuse jongen, die een zenuwtrek (*naar keuze*) heeft
- **Jef**: Gevangene – souffleur (ongeveer 60 jr.) Frank in “Vier op een rij” vanaf blz. 37
“beroeps”gevangene die al 30 jaar zit en niet meer uit gevangenis weg wil. Heeft een spraakgebrek. (*in de tekst zegt hij de “H” i.pl.v. de “R”, maar dat mag ook een ander soort spraakgebrek zijn*)
- **Eva** : actrice v. d. plaatselijke toneelkring (ongeveer 30 jr.) Ellen in “Vier op een rij” Het domme blondje
- **Kristien** : actrice v. d. plaatselijke toneelkring (sportief type van ongeveer 40 jr.)
Rina in “Vier op een rij”.
Een zeer houtaine en verwaande vrouw die zichzelf een steractrice vindt

- **Carla:** Vrouw van Jos (tussen de 30 en 40 jr.)
Een marginaal type met tattoo's, Opzichtige fel gekleurde kleren, kauwt voortdurend op een kouwgom
- **Veronique:** Pennenvriendin van Jos
Een verlegen, ouderwets type (een halve non) van 30 à 40 jaar

Decor:

Het interieur van een gezellig ingerichte chalet, met in de zijwand links vooraan een boekenkast tot op de grond die kan opendraaien en links achteraan de deur naar de badkamer en slaapkamer. In de achterwand links is een raam met tralies aan de buitenkant. Rechts bevindt zich de deur naar de gang (*voordeur en trap naar boven*). In de zijwand rechts, bevindt zich achteraan tegen de muur een schilderij waarachter zich de kluis bevindt (*een kluisdeur met drie gekleurde cijferknoppen*).

Vooraan rechts bevindt zich de deur naar de keuken.

In het interieur staat een zithoek met een tweezit en een ééNZit en een tafel met vier stoelen.

Synopsis:

Dit stuk is gebaseerd op mijn ervaringen bij het bijwonen van de jaarlijkse toneelproductie van de gevangenen in een Vlaamse gevangenis. Telkens weer denk ik, "Hier zou nu maar één iemand het in zijn hoofd moeten halen om de toeschouwers (*allemaal vrienden en sympathisanten van de gevangenen*) te gijzelen"...

In "Vier op een rij" geeft Veronique, pennenvriendin van Jos, een "zware" jongen, die de hoofdrol speelt in dat toneelstuk dat de gevangenen dit jaar spelen, vroeger dan afgesproken het sein voor een gijzeling van de toeschouwers bij de première. Carla, vrouw van Jos, en Jos zelf, die het complot hebben beraamd om Jos "vervroegd" vrij te krijgen kunnen niets anders doen dan te vroeg de gijzeling starten. Dit zorgt er voor dat alles in het werk moet worden gesteld om de cipiers, die buiten de zaal de wacht houden, geen argwaan te doen krijgen en dus moet het toneelstuk dat is begonnen worden uitgespeeld.

En dan is het hek van de dam ...Toeschouwers die slag om slinger hun handen omhoog moeten steken, acteurs die compleet in de war geraken, de souffleur die de wanhoop nabij geraakt, speelgoedrevolvers die verward worden met echte revolvers, Carla, Veronique en Eva, één van de gastactrices, die onderling strijd leveren om het hart van Jos te winnen, Fred, een heetgebakerde medegevangene die mee wil ontsnappen maar zijn handen niet kan thuis houden, "ijzeren" gevangenisdirectrice Vandersloten die alle opgekropte frustraties van haar gedetineerden over zich heen krijgt, ...

Dit alles maakt van "Vier op een rij" een swingende, soms hilarische, maar ook spannende interactieve komedie.

Vrijblijvende regie-suggesties:

- Om de gevangenen te onderscheiden kan je ze allemaal met kortgeschoren haar laten spelen. De mannen van de bar en eventuele anderen steek je best in een identieke gevangenistenue als Jef, de souffleur, die als souffleur zijn gevangenisplunje aan heeft. De leden van de kring die aan de kassa zitten en de metaaldetector bedienen geef je best een soort cipiersuniform
- In het stuk wordt af en toe een vaas of iets anders kapot geschoten. Dit is echter technisch niet zo evident op te lossen. Je kan dit eventueel oplossen door bij een schot met een “echte” revolver, betreffende vaas of kader via een aan het voorwerp vastgemaakte visdraad omver te trekken waardoor het stuk valt. Is dit niet haalbaar, dan zorg je er voor dat de “echte” revolvers een veel luider en zwaarder geluid produceren dan de geluidsband-knal van de “nep”revolvers en laat je het kapot schieten van voorwerpen achterwege..
- Om een duidelijk onderscheid te maken tussen “Vier op een rij”, het stuk in het stuk en de scènes waarin “ Vier op een rij “ onderbroken werd, kan je telkens als “Vier op een rij” aan bod komt dit ondersteunen met herkenbare “thriller-muziek” (vb. The pink panther)

Vier op een rij !!!!

Als de toeschouwers de zaal binnenkomen moeten ze allen langs een metaaldetector passeren. Daar kunnen hele leuke dingen mee gebeuren. Zo kan je als je wil, sommige toeschouwers bijna in hun onderbroek zetten vooraleer ze geluidloos voorbij de detector passeren. In het publiek nemen ook Carla (de vrouw van Jos) en Veronique (de pennevriendin) van Jos plaats. Ze weten niet van elkaars aanwezigheid.

Eerste bedrijf

Als iedereen zit en de voorstelling kan beginnen komt Isabelle Vandersloten op het podium, de Directrice van de gevangenis.

Dir.: Goede avond dames en heren. Sta me toe me even voor te stellen. Ik ben Isabelle Vandersloten, directrice van deze instelling. Ik heet u van harte welkom op de eerste voorstelling van "Vier op een rij !", het toneelstuk dat we dit jaar in onze gevangenis brengen. Het is nu reeds de vijfde maal dat we onze gevangenis openstellen voor vrienden en sympathisanten van onze gedetineerden, zodat ook zij getuige kunnen zijn van het fantastische werk dat zij weeral eens hebben geleverd onder leiding van onze regisseur Alain Borremans, die er deze avond echter omwille van familiale omstandigheden jammer genoeg niet kan bij zijn. Ook dit jaar mochten we eens te meer rekenen op de medewerking van een aantal actrices van de plaatselijke toneelvereniging,, om de vrouwelijke rollen op zich te nemen. Na de voorstelling worden deze mensen nog in de bloemetjes gezet. Maar, laat ik het kort houden. Vooraleer we met de opvoering beginnen nog even dit: Zoals u zal merken tijdens de opvoering wordt gebruik gemaakt van pistolen en wordt er ook mee geschoten. Dat is uiteraard niet zo vanzelfsprekend in een gevangenis. Maar wees gerust, het zijn allemaal neprevolvers, die vooraf grondig door onze cipiers zijn gecontroleerd en de revolvergeschoten komen van de geluidsband. We zullen het even laten horen. GELUID GRAAG ! (nu horen we het geluid van het revolvershot op de geluidsband) Zoals u weet proberen we een zo aangenaam mogelijke sfeer te scheppen voor onze gedetineerden tijdens de opvoering en daarom zijn onze cipiers niet aanwezig in de zaal, maar passeren zij af en toe eens in de gang en kunnen zij steeds verwittigd worden door te duwen op deze rode alarmknop (deze moet ergens ter hoogte van de eerste rij, vlak bij het podium hangen) moest er iets onvoorzien gebeuren. Wilt u even op de knop duwen meneer/mevrouw ? (nu duwt de gevraagde toeschouwer op de rode knop en gaat via de geluidsband een alarmsignaal af. Even later komt een cipier de zaal binnen)

- Cipier: (Geweer in de aanslag) Wat is er aan de hand?
- Dir: Niets aan de hand Louis. Dat was even een test. Ziezo, ik ga het hier bij laten. Ga er nu eens goed bijzitten en geniet met volle teugen van onze spannende thriller, **“Vier op een rij”!**
- Onder een vrolijk intromuziekje gaat het doek open en we zien het interieur van een gezellig ingerichte chalet)
- Raf: (tijdens het intromuziekje vliegt de deur open . Op de drempel staat een jonge man met een vrouw in bruidsjurk in zijn armen. Hij draagt haar over de drempel en legt haar zachtjes in de sofa)
Voilà schatje. We zijn er. (kijkt tevreden rond terwijl Eva zich recht zet)
En, wat vind je er van?
- Ellen: **Ooooh! Lieverd! Fantastisch! Het is gewoon schitterend!**
- Raf: **Ja hé. Is het niet geweldig?** (eventueel Wally-imitatie)
- Ellen: (Vliegt in zijn armen) **Maar wat ik nog véél geweldiger vind is dat wij tweeën hier een hele week, helemaal alleen zijn.**
- (Ellen doet nu heel sensueel en terwijl ze hem naar de sofa drijft grijpen ze elkaar vast en kussen elkaar onstuimig) **Alleen jij en ik. En wat gaan wij heel die lange week doen denk je**
- Frank: (Net op dat moment komt een gemaskerde Frank, de revolver in de aanslag, plots binnen en roept luid). **Handen omhoog!**
- Raf: (Schrikt en doet vliegensvlug zijn handen omhoog. Ellen draait zich om en doet gillend ook haar handen omhoog als ze Frank ziet.)
- Frank: **Wie zijn jullie en wat doen jullie in hemelsnaam hier? Dit huis werd verondersteld leeg te zijn.**
- Raf: (laat zijn armen zakken) **Wij, wij zijn op huwelijksreis hier. Wij komen hier een week logeren. Dit is onze eerste huwelijksnacht.**
- Frank: (maakt een beweging met zijn revolver, waardoor Raf zijn handen weer omhoog doet) **Hier? Ben je zeker dat je op het juiste adres bent?**
- Raf: **Maar ja. Dit is het huis van een nonkel van mij. Hij zit voor zijn werk een maand in het buitenland en we mogen hier een week gratis logeren. Rue du point final 13. Dat is toch hier?**
- Frank: (Verbaasd) **Ja, dat is inderdaad hier. Hoe noemt die nonkel van je?**

- Raf: **Dat gaat jou niets aan. En mag ik je nu vriendelijk verzoeken ons gerust te laten en**
- Frank: *(Dreigt met zijn revolver)* **Hoe noemt die nonkel van je?**
- Raf: **Marcel.**
- Frank: *(verbaasd)* **Marcel ? Nu dat is ook toevallig!** *(nadenkend)*
- Ellen: **Meneer, mogen we onze handen niet naar beneden doen? Het is zo vermoeiend met de handen omhoog en ik krijg pijn in mijn armen. Alsjeblief? Wij zijn echt niets van plan. We hebben niet eens een wapen.**
- Frank: **Goed, maar geen grapjes. Dit pistool is geladen** *(Frank schiet nu met de revolver in de lucht)*
- Rina: *(De voordeur vliegt open en Rina, revolver in de aanslag, komt binnen)* **Iedereen, HANDEN OMHOOG !** *(ziet Frank en herkent hem. Frank herkent haar op zijn beurt)* **FRANK?**
- Veronique: *(Op dat moment staat Veronique achter in de zaal plots recht en roept met een piepend stemmetje)* “Handen omhoog”. *(het publiek zal hier vermoedelijk lachend verrast op reageren en zich omdraaien naar Veronique)*
- Carla: *(Vanuit een andere hoek in de zaal weerklinkt nu heel luid de stem van Carla die ook roept)* “Handen omhoog!” *(Wat wordt gevolgd door een revolvershot in de lucht. Carla loopt bliksemsnel naar de knop en gaat er voor staan zodat niemand hem kan induwen)*
- Jos: *(Springt van het podium, loopt naar Carla, die hem een tweede revolver geeft, en roept nu naar het publiek)* Iedereen “Handen omhoog!”, *(terwijl hij terug op het podium springt.)*
 Iedereen in de zaal doet NU en ONMIDDELLIJK de handen OMHOOG!
 Of anders gebeurt dit. *(Hij schiet met zijn echte revolver in de lucht, waarop een hoop kalk van de zoldering moet naar beneden vallen. Eva duikt gillend achter de sofa en Fred laat zich vloekend plat op de grond vallen. Carla en Veronique gaan tussen de toeschouwers en dwingen iedereen de handen omhoog te doen.)*
- Veronique *(Doet dit ook onwennig en met een flauw stemmetje. Als de toeschouwers (vermoedelijk) met haar lachen schreeuwt zij plots met een heel luide en schelle stem.)* HANDEN OMHOOG! NU! *(Terwijl ze ook een revolvershot in de lucht schiet.)*

Jos: *(Als iedereen zijn handen omhoog heeft, ook de acteurs, spreekt Jos de zaal toe) Dit is een gijzeling! Als iedereen zich rustig houdt zal er niets gebeuren. OK? Goed, iedereen mag zo dadelijk op mijn teken zijn handen terug naar beneden doen. Maar van zodra ik roep “Handen omhoog !”, doe je ze onmiddellijk terug omhoog. Begrepen!*

Goed, iedereen mag zijn handen nu terug naar beneden doen..... (Hij draait zich om, wacht even en roept dan plots terwijl hij terugdraait met de revolver in de aanslag) HANDEN OMHOOG ! (Nu zou het publiek zijn handen moeten omhoog doen. Is dit niet het geval, dan moeten Jos , Carla en Veronique het publiek dwingen de handen weer omhoog te doen. Dit wordt zo een paar keer herhaald tot het publiek spontaan de handen omhoog doet van zodra Jos roept.)

(Eens het publiek de “Handen Omhoog” door heeft gaat het stuk verder en wordt Jos bestormd door een spervuur van vragen, door elkaar heen, terwijl iedereen op hem afkomt.)

Carla: Verdomme Jos, dat was veel te vroeg. Dat hadden we zo toch niet afgesproken. En wie is in hemelsnaam die stomme trut daar?

Veronique: Heb ik het goed gedaan Jos? Ik was kei zenuwachtig. Maar Jos, wie is die vrouw met die revolver?

Fred: Zeg Jokke. Wat zijt ge van plan jong? Een ontsnappingspoging zonder mij? Dat kan ik niet appreciëren jong.

Eva: Jos, dat is toch niet waar dat van die gijzeling. Dat is een grapje hé. Ze hadden me er voor gewaarschuwd dat jullie altijd grapjes uithalen tijdens de opvoering. Maar je had me wel kunnen waarschuwen dat je met een echte revolver zou schieten.

Kristien: Wat is hier in Godsnaam aan de hand. Hallo! We zijn hier wel aan het toneelspelen hé. Hallo! Hallo ! *(geërgerd omdat niemand naar haar luistert gaat ze af)*

Dir.: Jos Roovers! Je denkt toch niet dat dit zal lukken. Ik beveel je onmiddellijk hier mee op te houden. *(terwijl ze op hem af gaat)*

Jos: *(Richt zijn revolver vliegensvlug op de Dir. en schreeuwt) HANDEN OMHOOG ! : (Iedereen, alle acteurs en ook het publiek als het goed mee is, steekt vliegensvlug zijn handen omhoog. Volgt het publiek nog niet spontaan dan moeten Carla en Veronique eveneens heel hard HANDEN OMHOOG roepen en het publiek bedreigen)*

(Jos , geërgerd tot het publiek) Jullie niet stommeriken! Alleen zij! *(gaat op Dir. af)* Jij gaat hier zitten *(duwt haar op een stoel op de scène)* en zwijgt. *(nu beginnen alle acteurs weer hun vragen op Jos af te vuren)* En dat geldt voor iedereen hier! *(Iedereen stopt abrupt met praten)*

Jef: *(komt van een zijkant op met de brochure in de hand)* Zeg Jos, waah zitten we in de tekst? Ik kan echt niet meeh volgen hooh? Volgens mij moest jij zeggen nadat Hina “Handen omhoog” had gehoepen, “Hina” en dan zegt Hina ...

Jos: *(Onderbreekt hem abrupt)* We zijn effe gestopt Jos. Straks beginnen we opnieuw. En zwijg nu en ga terug naar je plaats!

Jef: *(In zichzelf pratend, terwijl hij in z’n brochure wijst gaat hij af)* Ja maah, ik had toch gelijk hé Jos. Als iedeheen zomaah begint

Jos: *(wendt zich nu naar Veronique)* Veronique , waarom kwam jij zo vroeg ...

Kristien: *(komt nu woest op en gilt luidkeels)* Iedereen, HANDEN OMHOOG! *(Alle acteurs steken nu de handen omhoog, hopelijk gevolg door het publiek)*

Jos: *(bijna ontploffend van woede tot het publiek)* Doe die handen naar beneden! Jullie moeten alleen jullie handen omhoog doen als IK dat zeg! Kristien, verdomme! Wat kom jij hier nu doen.

Kristien: Luister Jos, ik kan hier totaal niet meer volgen. En vermits jullie blijkbaar niet naar mij willen luisteren, ben ik dan maar opnieuw begonnen, maar blijkbaar nog steeds te vroeg ! De heren en dames zijn er blijkbaar nog niet klaar voor. Ja dat komt er van als jullie zich niet aan jullie tekst houden hé. Ik heb het steeds gezegd op de repetities. Jullie zijn niet professioneel bezig. Als je ziet dat

Jos: Stop!!! Ja, Kristien, je bent veel te vroeg en

Kristien: Wel alsjeblief! Als jij denkt dat

Jos: *(Onderbreekt haar vlug)* Het is niet jouw schuld Kristien. Er is iets fout gelopen. Straks beginnen we opnieuw. Ga nu terug naar je plaats . Je merkt het wel als het zo ver is.

(wendt zich opnieuw tot Veronique, terwijl Kristien mokkend afgaat)
Veronique, stomme trut, waarom kwam jij zo vroeg in actie? Je moest dat pas doen helemaal op het einde van het stuk.

Veronique: (*barst in tranen uit*) Ja maar Jos, ik was al zo zenuwachtig. Ik heb dit nog nooit gedaan. En ik wist daardoor echt niet meer of ik het in het begin of op het einde moest doen. Maar Jos, ik vind het niet fijn dat jij stomme trut tegen me zegt. In je brieven was je altijd zo lief voor mij en ik ...

Jos: Hou nu je mond. Het is zo al erg genoeg! (*Veronique gaat in een hoekje zitten snotteren*)

Carla: (*Grijnzend*) Waar heb je dat poppetje op de kop getikt, lieverd? (*geeft hem een stevige kus*)

Veronique: Ooohh Jos!

Jos: Wat nu weer?

Veronique: Waarom kus je die vrouw? Ik was toch de enige in je leven?

Carla: Geloof nooit een man schatje! (*geeft Jos terug een klapzoen*) En hou nu je kop. Je hebt ons al genoeg moeilijkheden bezorgd.

Veronique: Maar, Jos ... ik ...

Jos: Kop toe !

Carla: (*tot Jos*) Ze heeft wel mooi de boel verknald! Toen ze in actie schoot kon ik niets anders dan meedoen, maar nu zitten we wel met een enorm probleem.

Fred: Wat ben je eigenlijk van plan Jokke. (*verongelijkt*)

Jos: Het was de bedoeling dat dit pas helemaal op het einde van het stuk gebeurde. Dan zou ik kleren wisselen met iemand uit het publiek en onmiddellijk na het groeten met het publiek mee naar buiten gaan.

Fred: Waarom heb je mij daar niets van verteld? Dacht je er alleen vanonder te muizen? Weinig sportief, Jokke.

Jos: Op die manier lukt het nooit als je met meerderen wilt buiten gaan. Dat hebben de cipiers direct in de gaten. Ik maak alleen een kans als ik het alleen doe. Daarom heb ik niemand iets verteld.

Fred: Ik wil hier ook weg Jokke! Ik doe mee met het complot als je er niets op tegen hebt. Ik zit hier al veel te lang tussen die vier muren. OK?

Jos: Fred, nee! Dat kan je niet doen! Met twee lukt het nooit!

Fred: Komaan Jokke! We kennen elkaar nu al zo lang. Je kan me hier toch niet laten zitten.

Jos: Nee, Fred. Met twee lukt het nooit! Ik ga alleen!

Fred: OK! Als ik niet mee mag, dan ga jij ook niet! Van zodra jij de zaal buiten gaat verwittig ik de cipiers.

Jos: Ik heb massa's jijzelaars.

Fred: Die kunnen me helemaal niets schelen. Een dooie meer of minder op mijn kerfstok maakt me echt niets uit!

Jos: *(staat schaakmat en geeft zichtbaar zeer tegen zijn zin toe)* Verdomme!! Ok, als het niet anders kan! Maar je laat mij eerst naar buiten gaan.

Fred: Ge moogt op me rekenen Jokke. Maar wat doen we nu! We zitten wel met een levensgroot probleem.

Jos: Er zit niets anders op dan het stuk uit te spelen. Anders krijgen de cipiers zeker argwaan..

Fred: Goed. *(gaat naar Veronique)* Ik zal dit speelgoedje maar van je overnemen schatje *(neemt haar revolver)* Je zou jezelf pijn kunnen doen. A propos, Jokke. Hoe zijn die echte revolvers hier binnengeraakt?

Carla: Cipiers zijn omkoopbaar schatje. *(wiebelt even met haar kont en schuift haar rokje wat omhoog)*

Eva: Jos, dat is toch niet waar dat van die gijzeling, hé? Dat is een grapje hé. Ze hadden me er voor gewaarschuwd dat jullie altijd grapjes uithalen tijdens de opvoering. Is het niet, Jos?

Jos, *(zuchtend)* Ja, Eva dat is een grapje. Dat is hier een traditie in onze toneelstukken. Wij doen altijd onvoorziene dingen die de actrices van buitenaf niet weten. Wij zijn immers professionele acteurs en kunnen dat perfect opvangen. Wij hebben niets anders te doen *(cynisch)*.

Eva: Ik wist het hé. Ik wist het! Mij hou je niet voor de gek, Jos. *(heel enthousiast en gelukzalig glimlachend)* En heb je nog verrassingen in petto, Jos? *(knipoogt geheimzinnig)*

Jos: Ja, Eva. Maar ga nu naar je plaats. We gaan herbeginnen. En, denk er aan, niets laten merken aan de anderen hé!

Eva: Je mag op me rekenen, Jos (*veelbetekenend glimlachend wil Eva af gaan door een deur. Maar net op dat moment komt Ronny op*)
 Ronny ! Wat doe jij hier ? De mensen mogen jou nog helemaal niet zien. Je komt pas op het einde op ? (*beseft plots dat ze dit door dat te vertellen, zelf een stuk verraadt*) Oeps !!! Vooruit verdwijn terug (*ze wil Ronny terug “af “ duwen*)

Ronny: Laat me door Eva. Ik moet Jos dringend hebben !

Jos: Wat is uw probleem Ronny ? (*sarcastisch*) Dat kan er ook nog wel bij zeker.

Ronny: Jos, wanneer gaan we nu verder spelen ? De cipiers vragen zich af wat er aan de hand is? En eerlijk gezegd vraag ik me ook af wat er eigenlijk aan de hand is.

Jos: Verdomme, daar begint het al. (*naar het publiek, met de revolver in de aanslag*) LACHEN! Iedereen lachen! NU! (*Carla, Fred en Jos doen het publiek nu lachen*)

Fred: (*wil met heftige armbewegingen het lachen doen stoppen*) Jos, we spelen een thriller. Hier wordt niet gelachen!

Jos, Shit! Da's waar ook! Applaudisseren, vooruit. (*De drie laten het publiek nu applaudisseren*)

Ronny: Hier klopt iets niet Jokke! Wat zijt ge van plan?

Jos: Fred en ik houden het publiek gegijzeld en als straks de voorstelling is afgelopen verwisselen wij van kleren met iemand uit het publiek en verdwijnen wij mee met het publiek naar buiten.

Ronny: (*schrikt*) Jong, zoudt ge dat wel doen. Dat lukt u nooit!

Jos: Het moet lukken, Ronny. Maar alleen Fred en ik, anders lukt het nooit. Ik hoop dat gij nu ook niet mee wilt?

Ronny: Maakt u niet ongerust jong. Ik wil echt niet mee. Ik kom volgend jaar vrij. Ik wil dat niet riskeren.

Jos: Gij zijt mijne maat Ronny ! Allé ga nu terug af en stel die cipiers gerust. We gaan direkt voort spelen.

Ronny: Ik hoop dat het jullie lukt mannen. Succes! (*gaat af*)

- Jos: Vooruit we herbeginnen het stuk. Iedereen op zijn plaats! Carla, ga jij naast Vandersloten zitten en hou de uitgang in het oog.
- Dir. *(Carla wil de Dir. mee naar achter in de zaal nemen, maar die begint plots heel hard te gillen en hulp te roepen)*
- Jos: *(tot het publiek)* Applaus! Nu! *(Het applaus moet het gegil van Vandersloten overstemmen.)*
- Carla: *(Ondertussen legt Carla de hand op haar mond)* Hou jij je mond, of ik plak hem dicht . *(laat rol tape uit haar handtas zien)*
- Dir.: Jos Roovers! Hou hier onmiddellijk mee op voor er slachtoffers vallen. Het lukt je nooit hier weg te komen.
- Jos: Met jou heb ik nog een appeltje te schillen Vandersloten (duwt revolver tegen haar hoofd) En wees braaf, of JIJ bent het eerste slachtoffer! *(Carla neemt een nu gedweë Vandersloten mee naar haar plaats)*
- Jos: *(tegen Veronique)* Vooruit ga op je plaats zitten.
- Veronique: Maar Jos! Wat is er toch met jou gebeurd. Je bent helemaal anders dan in je brieven en bij mijn bezoeken. Waar is die lieve Jos naar toe. *(wil zijn gezicht strelen)*
- Jos: *(ongeduldig, maar toch sussend)* Dat leg ik je straks wel uit.. Wees nu braaf en ga weer op je plaats zitten. Ok! *(geeft haar vlug een aai over het hoofd, waarop Veronique straalt en met een glimlach gaat zitten)*
- Het doek gaat terug dicht !*
- Vrolijk intromuziekje (het doek gaat open en we zien het interieur van een gezellig ingerichte chalet)*
- Raf: *(tijdens het intromuziekje vliegt de deur open . Op de drempel staat een jonge man met een vrouw in bruidsjurk in zijn armen. Hij draagt haar over de drempel en legt haar zachtjes in de sofa)*
Voilà schatje. We zijn er. *(kijkt tevreden rond terwijl Ellen zich recht zet)*
En, wat vind je er van?
- Ellen: **Ooooh! Lieverd! Fantastisch! Het is gewoon schitterend!**
- Raf: **Ja hé. Is het niet geweldig?** *(Wally-imitatie)*

(Ellen doet nu heel sensueel en terwijl ze hem naar de sofa drijftgrijpen ze elkaar vast en kussen elkaar onstuimig) **Alleen jij en ik. En wat gaan wij heel die lange week doen denk je**

(Eva voelt plots de revolver van Veronique zitten. Ze grijpt de revolver)
Hé Fred, wat doet die revolver hier? Jij hebt normaal toch geen revolver?
Dat moeten die inbrekers hebben. *(Wil de revolver aan de souffleur geven.)*

Fred: Geef die revolver hier, onozele gans!

Eva: *(Spartelt tegen)* Ja maar Fred, dit klopt helemaal niet. Dat is toch niet logisch dat jij een revolver hebt. Straks gaat Kristien je fouilleren en dan heb je een revolver, terwijl je er eigenlijk helemaal geen mag hebben

Fred: *(Onderbreekt haar)* Dat is een echte revolver en die geef ik niet af *(steekt hem in zijn broekzak)*

Jef: *(Komt weer wanhopig op met zijn script)* Ja maah, jongens dat klopt helemaal niet hé. Jos moest nu nohmaal opkomen en

Frank: *(Nu komt een gemaskerde Frank, de revolver in de aanslag, plots binnen en roept luid).* **HANDEN OMHOOG!**

(Iedereen, ook het publiek als het goed mee is, steekt weer zijn handen omhoog. Als dit niet het geval is moeten Carla en Veronique op hun beurt "Handen omhoog" roepen. Veronique beseft plots dat ze geen revolver meer heeft en vormt een pistool met haar vinger)
(Jos, kwaad tot het publiek) Laat die handen nu eindelijk eens beneden, ja !
We zitten nu in het toneelstuk, ja!

Carla: *(Indien zij ook HANDEN OMHOOG heeft moeten roepen)* Sorry Jos!

Veronique: *(Indien zij ook HANDEN OMHOOG heeft moeten roepen)* Sorry Jos!

Jos: Jef, op uw plaats en Fred steek die revolver weg. OK? Dan gaan we nu verder!

Jef: *(terwijl de anderen zich weer opstellen gaat Jef weer naar zijn plaats)* Ik was juist hé Jos? Ik zei het hen nog. Jos moest nu nohmaal ...;

Frank: **Wie zijn jullie en wat doen jullie in hemelsnaam hier? Dit huis werd verondersteld leeg te zijn.**

Raf: *(laat zijn armen zakken)* **Wij, wij zijn op huwelijksreis hier. Wij komen hier een week logeren. Dit is onze eerste huwelijksnacht.**

Frank: *(maakt een beweging met zijn revolver, waardoor Raf zijn handen weer omhoog doet)* **Hier? Ben je zeker dat je op het juiste adres bent?**

Raf: **Maar ja. Dit is het huis van een nonkel van mij. Hij zit voor zijn werk een maand in het buitenland en we mogen hier een week gratis logeren. Rue du point final 13. Dat is toch hier?**

Frank: *(Verbaasd)* **Ja, dat is inderdaad hier. Hoe noemt die nonkel van je?**

Raf: **Dat gaat jou niets aan. En mag ik je nu vriendelijk verzoeken ons gerust te laten en**

Frank: *(Dreigt met zijn revolver)* **Hoe noemt die nonkel van je?**

Raf: **Marcel.**

Frank: *(verbaasd)* **Marcel ? Nu dat is ook toevallig! (nadenkend)**

Ellen: **Meneer, mogen we onze handen niet naar beneden doen? Het is zo vermoeiend met de handen omhoog en ik krijg pijn in mijn armen. Alsjeblief? Wij zijn echt niets van plan. We hebben niet eens een wapen.**

Frank: **Goed, maar geen grapjes. Dit pistool is geladen.** *(Schiet met wat hij denkt, de neprevolver, maar hij schiet met de echte revolver, waardoor er weer een hoop kalk van de zoldering naar beneden valt)*

Fred: *(Eva duikt gillend weg en Fred springt in paniek opzij)* **Hé pas op jong! Ge schiet met den echte revolver.**

Eva: *(verontwaardigd)* **Jos, dat vind ik niet meer grappig hoor. Ik ben gek op verrassingen, maar ik had wel dood kunnen zijn.**

Jos: *(veegt zich het zweet af, steekt nu de neprevolver rechts en de echte links)* **Sorry, vergissing! We hernemen !**

Frank: **Goed, maar geen grapjes. Dit pistool is geladen** *(Frank schiet nu met de neprevolver in de lucht, maar er komt eerst geen geluid, waardoor Jos verwonderd zijn pistool bekijkt, maar iets later volgt een schot op de geluidsband. Jos schrikt en kijkt kwaad richting geluidstechnicus, waarop die roept: “*

Geluid: **Sorry, Jos. We waren iets te laat!”**

Rina: *(De voordeur vliegt open en Rina, revolver in de aanslag, komt binnen)*
Iedereen, HANDEN OMHOOG ! *(Indien het publiek hier ook zijn handen omhoog doet, moeten alle acteurs zich boos omdraaien naar het publiek en aanmanen de handen naar beneden te doen en dan verder spelen)* *(ziet Frank en herkent hem. Frank herkent haar op zijn beurt)*
FRANK?

Frank: **RINA?**

Rina: **Wat kom jij hier doen? Dat moet je mij zo dadelijk maar eens uitleggen. Maar leg eerst jouw pistool hier maar netjes op de tafel. Ik wil geen risico's nemen.** *(Frank legt zijn pistool tegenpruttelend op tafel, Rina neemt het van tafel en steekt het in haar jas.)*
OK, jullie kunnen jullie handen laten zakken. Maar geen grapjes, dit pistool is geladen!

(Ze richt op Eva en Fred, die plots gillend wegduiken)

Maar wat doen jullie nu? Waarom duiken jullie nu plots weg? Dat staat niet in het script? Zo hebben we dat toch nooit gerepeteerd? Maar enfin!

Eva: Sorry Kristien! Mijn fout! Ik dacht eventjes dat er weer een verrassing kwam.

Jos: Kunnen we nu weer verder spelen, Ja? *(ziet Jef verschijnen van achter het doek)* Jef, ga zitten. We doen onmiddellijk verder!

Rina: **OK. En vertel me nu eens wat jullie hier allemaal komen doen? Dit huis werd verondersteld leeg te zijn.**

Frank: **Leeg? Wat kom jij hier dan uitrichten.**

Rina: **Dat zijn jouw zaken niet. Vertel op. Wat kom jij hier doen?**

Frank: **Dat zijn jouw zaken evenmin.**

Rina: *(Haalt haar schouders op en wendt zich tot Fred en Eva)* **Maar jullie? Jullie heb ik nog nooit gezien. Hoe komen jullie hier terecht?**

Ellen: **Wij zijn hier alleen maar op huwelijksreis. Ik ben hier nog nooit eerder geweest.**

Raf: *(haar vlug onderbrekend)* **Dit huis is van een nonkel van mij die op zakenreis is. En wij mochten hier een week logeren.**

Frank: **Ja, nonkel Marcel! (schamper)**

Rina: (verrast) **Marcel? Dat is ook toevallig?**

Ellen: **Dit is onze eerste huwelijksnacht. Maar ik had me er wel heel wat anders van voorgesteld. Kunnen jullie niet gewoon weg gaan?**

Rina: **Weg gaan? Dat is een schitterend idee. Jullie kunnen nu onmiddellijk vertrekken! Ik kan geen pottekijkers gebruiken.**

Frank, Raf: (door elkaar) **Vertrekken? Geen haar op mijn hoofd dat daar en Ellen aandenkt? Waarom zouden wij vertrekken? Enz.**

Rina: **IEDEREEN VERTREKKEN! NU!** *(Ze schiet met haar revolver in de lucht, waarop een enorm geluidssalvo van mitrailletten en geweren volgt. Onthutst kijkt iedereen eerst naar haar revolver en dan gelijktijdig woest naar de geluidsman)*

Geluid: Sorry! Verkeerd bandje.

Rina: **Vooruit! Vertrekken! Nu!** *(De drie gaan mokkend door de deur, de gang in en Rina sluit de deur achter hun rug. Onderzoekend gaat ze de kamer rond. Ineens horen we echter een gestommel en geklop en komen de drie verbaasd de kamer weer binnen)*

Raf: **Die verdomde deur is op slot!**

Frank: **Hoe graag je het ook zou willen. We kunnen niet weg!**

Rina: **Dat kan niet!** *(gaat kijken)*

Ellen: **Hoe kan dat nu? Als we toekwamen was de deur los en was er nergens een sleutel te bespeuren.**

Raf: **In de brief van nonkel stond nochtans dat de sleutel onder de mat zou liggen..**

Rina: *(komt terug binnen)* **Inderdaad, op slot!**

Frank: **Het raam!** *(Ze schieten allen naar het raam.)* **Ook vast!**

Ellen: **En aan de buitenkant zitten tralies!**

Frank: **We proberen de andere kamers.** *(Frank verdwijnt in de slaapkamer, gevolgd door Rina. Raf en Ellen controleren de keuken Allen komen even later ontgoocheld terug)* **Niets! Geen deuren en tralies voor de ramen.**

- Raf: **Verdomme, daar is het net hetzelfde.** *(terwijl hij met beide vuisten op de tafel klopt).* **We kunnen hier niet weg ...!**
- (Dreigende muziek uit de klankband en Er valt een stilte !)*
- Frank: **Hier klopt iets niet. Het kan geen toeval zijn dat we hier allen op hetzelfde moment toekomen en dat we nu plots samen opgesloten zitten.**
- Ellen: *(Begint heel hard te gillen)* **Ik wil hier weg! Ik wil hier weg! Fred, alsjeblief. Haal ons hier weg** *(begint te snikken)*
- Frank: **Rustig liefje. Rustig.** *(omarmt haar en kalmeert haar)*
- Rina: **Ik denk dat we hier allemaal weg willen. Maar iets of iemand belet ons dat. En daar voel ik me helemaal niet goed bij.**
- Frank: *(tegen Rina)* **Zij zijn op huwelijksreis, maar wat kom jij hier doen. We kunnen beter eerlijk zijn, dan komen we misschien te weten waarom we hier opgesloten zitten en hoe we hieruit kunnen geraken.**
- Rina: *(aarzelt eerst even)* **Daar achter dat schilderij moet een kluis zitten. Ik kom er iets uit ophalen.**
- Frank: *(schudt nadenkend het hoofd)* **Dat moet ik toevallig ook**
(gaat naar het schilderij, neemt het weg en dan zien we inderdaad een kluis met drie draaiknoppen, een blauwe, een rode en een zwarte)
- Rina: *(verrast)* **Ik heb alleen maar weet van een rode knop?**
- Frank: *(nadenkend)* **En ik alleen van een zwarte**
- Rina: *(beiden bekijken elkaar veelbetekenend en draaien draaien zich dan traag om naar Raf en Ellen)* **Jullie komen hier niet alleen op huwelijksreis, tortelduifjes!**
- Frank: **Het zou me niets verwonderen moest jij iets afweten van de blauwe knop.** *(gaat dreigend op Raf af)*
- Raf: *(deinst terug)* **Maar nee, helemaal niet! Echt waar! Ik heb van die kluis nog nooit iets gehoord of gezien. Wij zijn hier gewoon op huwelijksreis. Ik zou niet weten waarom we anders hier zijn.**
- Ellen: **Ik heb die nonkel marcel nog nooit gezien. Geloof ons toch. Wij hebben hier echt niets mee te maken.**

Rina: *(grijpt Ellen bij de haren en wringt haar in een pijnlijke houding)* **O, maar ik geloof jou wel, liefje. Maar jouw kerverse echtgenoot lijkt me niet zo eerlijk.** *(richt haar revolver op Raf, terwijl zij Ellen pijn doet waarop die het uit gilt)*

Raf: **Stop. Laat haar gerust.** *(laat zich ongelukkig op een stoel zakken)* **De blauwe knop.**

Frank: **Dacht ik het niet?**

Ellen: **Oooh Raf! Waarom heb je me daar niets van verteld? We hadden toch geen geheimen voor elkaar? Raf! Jij weet alles van mij. Hoe kan je zoiets doen! Jij hebt gelogen tegen mij....**

Raf: **Och zwijg en laat me gerust! Ik zal het je straks wel uitleggen. Waar zij niet bij zijn.**

Frank: **Het gaat over veel geld schatje en blijkbaar was hij niet van plan te delen met jou. Laat staan met ons.**

Rina: *(tot Frank)* **Dat was jij blijkbaar evenmin van plan.**

Frank: **Dat moet jij zonodig zeggen.**

Rina: **Gaat het bij jullie toevallig ook over 10.000.000 Euro**

Raf: **Knikt** *(waarop Ellen een ongelovig kreetje slaakt)*

Frank: **Waarom verbaast me dat niet?**

Rina: *(revolver in de aanslag)* **Jullie code!**

Frank: **Denk je nu echt dat ik zo stom ben, jou mijn code te geven. Als ik dat doe, teken ik mijn doodvonnis .**

Raf: **Idem dito!**

Rina: *(zet nu revolver tegen het hoofd van Ellen, die weer gilt)* **En wat dacht je van een dooie kersverse bruid ?**

Raf: **Doe maar!**

Ellen: *(Verontwaardigd)* **Raf!**

Raf: **Stel je niet zo aan! Als ik de cijfercode geef, schiet ze ons toch dood.**

Frank: **Zo komen we geen stap verder.**

Raf: **Laat ons dan gewoon die 10.000.000 delen in drie.**

Ellen: **En ik dan?**

Frank: **Jij hoort bij hem! Hij moet zijn deel maar met jou delen. Maar, zolang zij de revolvers heeft zal er niets gedeeld worden! Waarom geef je mijn revolver niet terug? We weten nu hoe de vork in de steel zit. Als we ieder onze code geven delen we alles in drie**

Rina: **En dan schiet je mij in de rug van zodra de kluis open is. Nee bedankt.**

Raf: **En ik. Ik heb helemaal geen wapen. Denk je dat ik zo gek zal zijn mijn code te geven als ik me niet kan verdedigen?**

Rina: **Het zou me sterk verwonderen moest jij géén wapen hebben.** *(Duwt Raf plots in ware para-commando stijl, armen en benen gespreid, tegen een wand en fouilleert hem vakkundig. Plots ontdekt ze echter tot haar grote consternatie de echte revolver in de broekzak van Fred)*
 Ja maar Fred, jij mocht toch helemaal geen revolver in je broekzak hebben. Dat kan toch niet! Ik mocht niets vinden en ik moest dan naar jouw bagage vragen die nog in de auto steekt ! Amateur! *(wil de revolver naar de souffleur brengen)*

Fred: *(Verbouwereerd)* Geef die revolver terug!

Kristien: *Geen denken aan! (slaat met de revolver op Fred zijn hand, waardoor die het rondspringend van de pijn uitgilt)* Wat denk je wel.

Jos: *(Neemt zijn echte revolver uit zijn zak en stapt op Kristien af)* Geef die revolver terug !

Kristien: *Wat! Nu heb jij ook nog een revolver! Ja maar, wat voor amateuristisch gedoe is dat hier? Spelen we hier een komedie of een thriller? Ik zal me een volgende keer wel bedenken vooraleer ik hier nog eens meespeel.*

Jos: Geef onmiddellijk die revolver hier Kristien!

Kristien: O ja? En wou je me daartoe dwingen met die speelgoedrevolvertjes? O wat ben ik bang! Pang, pang, pang ! *(en dan schiet ze met de revolver van Fred naar Jos)*

Jos: *(Duikt in paniek weg en de kader die achter hem aan de muur hing valt naar beneden)*

Kristien: *(staart verbijsterd naar de kapotte vaas en valt dan flauw)*

Fred: *(Neemt de revolver van Kristien af en steekt hem terug in zijn broekzak)*
 Amai Jokke, dat scheelde geen haar. Als dat hier zo doorgaat vallen er nog echte lijken.

Jef: *(komt weer op met zijn script in de hand)* Dat vind ik echt niet meeh leuk hooh Jos. Wat moeten de mensen wel denken. Tot **“Het zou me stehk vehwondehen moest jij géén wapen hebben.”** Zat het goed. Maah dan liep het volledig fout. Nochtans op de genehale hepetitie ging het zo vlot. Hoe kan dat nu toch ...

Jos: Jef! Als je nu nog één keer van je stoel komt bega ik ongelukken. Ik wil je niet meer horen of zien!

Jef: Ja maah Jos, ik phobeeh toch alleen maah mijn best te doen. Beseft jij wel hoe moeilijk het is om

Jos: Hou je mond!

Jef: Goed! Als ge wilt dat ik zwijg, zal ik zwijgen. *(gaat boos af)*

Eva: *(heeft ondertussen Kristien recht geholpen)* Dat is gewoon maar een grapje hoor Kristien. Dat gebeurt hier altijd naar het schijnt. Dan halen ze allerlei grappjes uit met de acteurs tijdens de voorstelling. Ik vind het wel grappig, en jij, vind jij het niet grappig?

Kristien: Ik vind dit helemaal niet grappig! *(tot Jos)* Jullie zijn totaal geschift!

Jos: Het hangt er van af hoe je het bekijkt! *(sarcastisch)*

Kristien: Die, die revolver was echt? Ik had u wel kunnen dood schieten!

Dir.: *(springt plots van haar stoel en loopt naar voor)* Dat had je beter gedaan. Dan waren alle problemen opgelost! *(Vandersloten loopt naar de alarmknop en wil hem induwen)*

Carla: *(verrast gaat ze de Vandersloten achterna en grijpt haar)* Hier blijven jij! Terug gaan zitten! *(Er ontstaat een getrek en gesleur tussen Vandersloten en Carla)*

Dir.: Laat me los! *(terwijl ze met Carla aan het vechten is schreeuwt ze tegen de toeschouwers in haar omgeving)* Help me! Grijp haar vast! Neem haar revolver! Duw op de knop!

Jos: *(Schiets in de lucht en schreeuwt luid en dreigend)* HANDEN OMHOOG! IEDEREEN! NU! *(ook Kristien en Eva doen dat)* *(tot Fred)* Fred, hou ze in bedwang! *(loopt nu naar de nog steeds vechtende Carla en Vandersloten en sleurt Vandersloten van Carla af, tot op het podium)*
Als je dat nog één keer doet, dan ga je er aan! *(Geeft haar een slag in het gelaat waardoor ze op de grond valt. Dan, met een grijnslach)* Je beseft niet hoeveel deugd dit doet. *(Indien de handen spontaan weer naar beneden zijn gegaan, tot publiek)* Had ik gezegd dat de handen naar beneden mochten? HANDEN OMHOOG!

(Als de handen weer of nog omhoog zijn) OK! Doe de handen maar weer naar beneden. *(tot Carla)* Carla! Verdomme! Zit jij soms te slapen!

Carla: Sorry jos! Maar ik heb geen ogen op mijne rug. Ik was haar even uit het oog verloren.

Jos : Het enige wat jij moet doen is op haar letten, begrepen!

Kristien: Maar wat is hier eigenlijk aan de hand, Jos? Hier klopt iets niet.

Eva: Maar dat is gewoon een grapje, Kristien. Ik zei het je toch. Dat is hier de gewoonte.

Kristien: Een grapje??? Waarom slaat hij dan mevrouw Vandersloten neer? Waarom zijn hier dan plots echte revolvers.

Dir. We worden gegijzeld. *(begint weer om hulp te roepen)*

Carla: *(geeft haar weer een slag)* Jij moest zwijgen! *(kleeft nu haar mond dicht)*

Kristien: *(begint ineens heel hard te gillen)*

Fred: *(zet zijn hand op haar mond)* Hou je mond ! Hysterische koe!

Eva: Jos, nu begrijp ik het toch allemaal niet meer. Is dit nu een grap of niet?

Jos: *(neemt haar mee ter zijde en fluistert)* Eva, jij bent veel slimmer dan de anderen. Jij hebt me door! Dit is een grap! Maar zij hebben het niet door. Ik zou graag hebben dat je het spelletje verder meespeelt en doet alsof het echt is. OK?

Eva: *(stralend)* Ik wist het hé. Ik wist het! *(dan samenzweerderig)* OK, Jos op mij kan je rekenen. Je zal niet merken dat ik het weet. *(knipoogt naar Jos en gaat opvallend onschuldig terug naar waar ze daarnet stond)*

Jos: *(tot bij Kristien en Fred)* Ga je zwijgen?

Kristien: *(knikt bevestigend)*

Jos: Luister goed! Dit is inderdaad een gijzeling!

Kristien *(Begint weer luidkeels te gillen, abrupt afgebroken door de hand van Fred. We zien Eva met een brede glimlach)*

Jos: Er zal je niets gebeuren als jij ons niet hindert. We spelen het toneelstuk verder alsof er niets aan de hand is.

Kristien: *(Bijt in de hand van Fred, waarop die kermend loslaat)* Geen haar op mijn hoofd dat daaraan denkt. Ik verwittig onmiddellijk de cipiers. *(wil kordaat af gaan)*

Jos: *(Zet revolver tegen hoofd Vandersloten)* Nog één stap en zij is dood!

Kristien: *(Stopt en dan angstig)* Dat durf je niet?

Jos *(bekijkt haar minachtend)* Nee?

Fred: Waarom denk je dat hij hier zit? *(grijnzend)*

Veronique: *(Is tijdens de discussie met Kristien naar voor gekomen)* Nee, dat doet Jos niet. Jos is geen moordenaar! Hij zit hier onschuldig. En als hij kan ontsnappen zal hij zijn onschuld bewijzen.

Jos: *(Snel)* Veronique! Zwijg!

Fred: *(ongelovig lachend tot Jos)* En zij gelooft dat verhaaltje???

Jos: Hou je mond Fred!

Veronique: Is het niet waar misschien? Heb je tegen me gelogen Jos? Vertel me de waarheid. Waarom zit je hier, Jos?

Jos: Veronique, zwijg nu en ga zitten. De toestand is al moeilijk genoeg zo. Ik leg je straks alles wel uit.

Veronique: Maar Jos....

Jos: Zwijg en ga zitten! *(mokkend gaat ze terug naar haar plaats)*
(nu terug tot Kristien) En na haar *(duwt revolver nadrukkelijker tegen hoofd Vandersloten)* begin ik aan de toeschouwers. Keuze genoeg....

Kristien: Goed . Ik zal zwijgen.

Jos: Braaf zo. Dan gaan we nu verder met de opvoering. *(tot Carla)* Breng haar weer naar haar plaats en bind haar vast op haar stoel. Vooruit iedereen op zijn plaats.

Eva: *(als ze Jos passeert, fluistert ze)* Doe ik het goed Jos?

Jos: Fantastisch !*(geeft haar ongelovig glimlachend over zoveel naïviteit een tik op de billen, waarop Eva met een heerlijke glimlach naar haar plaats gaat.)*
(Jos gaat nu onder volgende repliek naar de alarmknop en maakt hem onklaar) Maar eerst schakel ik veiligheidshalve die alarmknop uit. Er zou maar eens iemand in de verleiding moeten komen.

(Als iedereen terug klaar staat kijkt Jos vragend naar de souffleurskant)
Jef, waar zaten we? *(Er komt echter geen antwoord van Jef)*
(Luider) Jef, waar zaten we? *(Er komt nog steeds geen antwoord, waarop Jos vloekend tot bij Jef gaat en hem op de scene trekt)*
Jef, zit je te slapen of wat scheelt er aan?

Jef: Je zei dat ik moest zwijgen, welnu ik zwijg!

Jos: Komaan Jef, doe nu niet zo belachelijk.

Jef: Belachelijk? Belachelijk? Wie doet hieh belachelijk? Ik mag nooit meespelen. Ik vhaag me af waahom? Wat ik wel mag doen is soufflehen. Dan ben ik dus maar souffleuh. En ik wil dat goed doen. Ik kom naah alle hepetities. Ik doe alles vooh het toneel. Toneel is mijn leven. Daah zou ik een moohd vooh begaan
Maah jullie appheciëhen mijn inzet niet. Jullie begijpen niet hoe ehg ik het vind als een stuk niet vlot dhaait. Toneel is alles vooh mij.

Jos: *(Even schijnbaar “gepakt” door de ontboezemingen van Jef)* Sorry Jef, maar zo bedoelde ik het niet. Wil je nu verder souffleren?

Jef: Nee.

Jos: Komaan jef!

Jef: Nee.

Jos: ... *(even nadenkend)* ... Weet je wat. Ik beloof dat jij in het volgende stuk mag meespelen!

Jef: *(Verrast)* Meen, ... meen je dat.?

Jos: Ja

Jef: Echt waah?

Jos: Zeker

Jef: *(nu heel enthousiast)* Ok, Jos! *(Haalt zijn script van zijn stoel, bladert even)* We zaten bij **Het zou me stehk vehwondehen moest jij géén wapen hebben.** En dan moest Kristien, Fhed fouillehen.

Jos: OK! Iedereen klaar. *(iedereen neemt terug zijn posities in)*
(tot Kristien) Die revolver van Fred is er niet! Begrepen! *(Kristien knikt angstig)* En doe een beetje je best!

Rina: **Het zou me sterk verwonderen moest jij géén wapen hebben.** *(Duwt Raf plots in ware para-commando stijl, armen en benen gespreid, tegen een wand en fouilleert hem vakkundig.*
(Je merkt aan Kristien dat ze “verplicht” staat te spelen)

Rina: **Niets. Waar is je bagage?**

Raf: **Nog in de auto. Maar daar kan ik nu niet aan.**

Rina: **En wij ook niet. Dat is dus een probleem minder. Nu, er blijven er nog genoeg over.** *(tot Frank)* **Kom kerel, wij gaan boven eens rondneuzen. Misschien vinden we daar een uitweg. Laat die twee tortelduifjes maar even alleen. Die kerel heeft blijkbaar een en ander goed te maken bij zijn kersverse bruid. Jou wil ik echter geen seconde uit het oog verliezen.** *(gaan beiden af)*

Ellen: **Raf! Waarom heb je me niets verteld van dat geld. We zouden elkaar toch blindelings vertrouwen. En nu zijn we pas getrouwd en nu dit.** *(begint te snotteren)*

Raf: **Ellen! Je weet dat ik je doodgraag zie. Begrijp je dat dan niet. Zoveel geld en eigenlijk ken ik je nog maar twee maanden. Ik wou er zeker van zijn dat je niet om dat geld met me wou trouwen. Echt waar! Dit moest een verrassing voor je zijn. Ik zou vanavond de kluis voor je openmaken.**

Eva: *(Met krokodillentranen)* **Echt waar?**

Raf: **Echt waar! Lieverd, ik hou zielsveel van jou! Ik zou alles voor je doen.**

Ellen: **Je bent een schat!** *(Geeft hem een kus, zoals in het script voorzien was, maar Fred pakt haar plots stevig vast en kust haar hevig. Een verbouwereerde Eva spartelt hevig tegen, trekt zich met moeite los en geeft*

hem woest een oorveeg. Dan, walgend en schreeuwend) Laat me gerust, vuile smeerlap!

Jos: *(Komt woest opgestormd)* Wat is er nu weer! Wanneer gaan we dat verdomde stuk eindelijk kunnen uitspelen?

Eva: Hij ...hij kuste me echt!

Jos: Verdomme Fred. Waarom doe je dat? Je weet dat het tegen de regels is

Fred: *(Grinnikend)* En dan? Straks ben ik hier toch weg. Weet je wel hoe lang het geleden is dat ik nog eens een echte vrouw heb vastgepakt en gekust. Om van de "rest" dan nog te zwijgen. *(grijnzend)*

Jos: Van Eva blijf je af, begrepen! Pak voor mijn part straks die Kristien, of waarom niet Vandersloten. Desnoods neem je er eentje uit het publiek. Maar nu wil ik eerst dat verdomde toneelstuk uitspelen.
(gaat nu tot bij Eva) Vooruit, speel verder. Hij zal het niet meer doen.
(geeft haar een kusje op de mond, waarop we een verontwaardigde Ooooh horen uit de mond van Veronique en Carla)

Ellen: *(ze nemen terug hun posities in)* **Je bent een schat!** *(Geeft hem wat een kus zou moeten zijn, maar blijft op ruime afstand van een zichtbaar ontgoochelde Raf. En dan plots heel zakelijk en begerig naar het geld)* **Wat is jouw code?**

Raf: **Driehonderdnegenenzestig, de blauwe knop! Maar het heeft geen zin zolang we de twee andere codes niet hebben.**

Ellen: **Maar we kunnen toch proberen! Wie weet hebben we geluk! We hebben al één code. Nu moeten we gewoon nog de combinaties met de twee andere knoppen zoeken.** *(begint koortsachtig aan de twee andere knoppen te draaien).*

Raf: **Gewoon de combinatie met de andere knoppen zoeken? Dat zijn één miljoen mogelijkheden, Ellen! Dat is onbegonnen werk.**

Ellen: **En toch moeten we het proberen. Hier probeer jij eens.**

Raf: **Maar Ellen. Dit heeft geen zin!**

Ellen: *(met pruillip)* **Je ziet me niet graag...**

Raf: **Maar jawel schatje.** *(begint zuchtend de combinaties uit te proberen)*

Ellen: (terwijl ze onder dreigende muziek achter zijn rug een mes tevoorschijn haalt van tussen haar kleren) **Mijn Rafke toch. Je bent een schat! Ik zie je graag ...dood!** (Steekt hem in de rug)

(Nu sleurt Ellen, Raf bij zijn armen tot bij de geheimzinnige deur. Ze klopt een bepaald melodietje op de deur, waarop die open gaat. Ze sleurt het lijk van Raf de kamer binnen, komt even later terug met een dweil waarmee ze het bloed aan de kluis afveegt en gooit de dweil dan terug in de open kamer, waarop de deur terug sluit. Ellen zet de draaischijven weer op hun originele stand en verdwijnt dan in de deur naar de keuken...)

Frank: (Frank en Rina komen terug de kamer binnen) **We raken niet op de zolder en vóór alle ramen staan stevige tralies. We raken hier niet weg!** (merkt dat de kamer leeg is) **Waar zijn die naar toe?**

Ellen: (Terwijl Frank en Rina argwanend , naar de slaapkamerdeur gaan, komt Ellen uit de keuken) **Zeg Raf, ik wou nog zeggen dat,**(kijkt verrast als ze Frank en Rina opmerkt) **Waar is Raf?**

Rina: **Is hij niet bij jou?**

Ellen: **Nee, ik was even naar de keuken gegaan om iets te drinken.**

Frank: **Dan zal hij in een van die kamers zitten** (gaat de slaapkamer binnen)

Rina: **Is er aan die kant een uitweg mogelijk?**

Ellen: **Nee! Geen buitendeur en voor alle ramen, tralies!**

Frank: (komt terug binnen) **Daar is hij niet.**

Ellen: **Maar, dat kan niet! Hij moet daar zijn!** (gaat de slaapkamer binnen)

Frank: **Ik kijk het daar eens na. Ik vertrouw haar niet!** (gaat af)

Rina: (terwijl Ellen en Frank weg zijn controleert ze het denkbeeldige raam op de scène aan de kant van de toeschouwers)

Ellen: (komt in paniek opgelopen) **Hij is daar niet! Wat hebben jullie met hem gedaan? Jullie hebben hem vermoord! Waar is hij? Waar is Raf? Waar is Raf!** (wordt hysterisch)

Frank: **Daar is hij ook niet!** (gaat op Ellen af en geeft haar een oorveeg zodat ze kalmeert) **Waar is hij naartoe?**

- Ellen: **Jullie hebben hem uit de weg geruimd! Vuile moordenaar** (wordt weer hysterisch) **Wat heb je met hem gedaan?**
- Frank: **Wij hebben verdomme niets gedaan! Wij waren de hele tijd boven!** (ze beginnen allebei hysterisch tegen elkaar te schreeuwen)
- Rina: (Schiet in de lucht) **Hou hier allebei mee op! Hier schieten we niets mee op!** (Ellen gaat in de zetel zitten snotteren)
(Tot Frank) **Probeer jij boven ergens een uitweg te vinden. We moeten hier zo snel mogelijk zien buiten te geraken. Dit zaakje stinkt ongelooflijk! Hier heb je jouw revolver terug. Ik vrees dat je hem nog zal nodig hebben. Ik probeer haar te kalmeren en uit te vissen wat er precies is gebeurd met haar man.** (Frank gaat naar boven)
- (Rina gaat naast Ellen zitten) **Vertel eens liefje. Wat is hier aan de hand? Waar is jouw Raf?**
- Ellen: (snotterend) **Maar dat weet ik echt niet! Ik was even naar het toilet en toen ik terug kwam stonden jullie daar en was Raf weg! Wat hebben jullie met hem gedaan. Alsjeblieft vertel het me.....**
- Rina: **Wij hebben helemaal niets met hem gedaan. Toen ik met Frank terug beneden kwam, was er niemand in de woonplaats tot jij terug binnen kwam. Je moet me geloven!**
- Ellen: **Maar wat is er dan gebeurd? Hij kan toch zomaar niet verdwijnen.?**
- Rina: **Hoe lang ken je Raf al?**
- Ellen: **Drie maanden?**
- Rina: **Wat? Drie maanden? En nu al getrouwd? Waarom zo snel?**
- Ellen: **Dat zijn jouw zaken niet!**
- Rina: **Doe nu niet zo verongelijkt. Dit kan ons misschien een en ander verklaren. Waarom zo snel?**
- Ellen: **Het was liefde op het eerste gezicht. Wij zijn gewoon voor elkaar geboren. Dat bleek al na één dag. Waarom zouden we dan langer wachten.**
- Rina: **Was hij het die zo snel wou trouwen?**
- Ellen: (Bedremmeld) **Ja.**

Rina: **Hoe goed ken je hem eigenlijk?**

Ellen: **Maar, waarom wil je dat toch allemaal weten?**

Rina: **Wat doet hij voor zijn beroep**

Ellen: *(Gespeeld verbaasd)* **Dat weet ik eigenlijk niet. Iets in zaken of zo iets.**

Rina: *(begint stilaan een spervuur af te vuren)* **Bij welke firma?**

Ellen: **Dat heeft hij mij nooit verteld. Telkens ik daarover iets vroeg ontweek hij het gesprek en begon over iets anders.**

Rina: **Ben jij rijk?**

Eva: **Waarom vraag je dat allemaal? Je hebt daar toch geen zaken mee!**

Kristien: *(Ongeduldig)* **Ben jij rijk?**

Ellen: **Ik zelf niet echt, maar mijn papa is schatrijk.**

Rina: **Heb je broers of zussen? Heb je nog een moeder?**

Ellen: **Nee, ik ben kind alleen. En mijn mama is dood *(met een pruillip)***

Rina: **Verdomme! Snap je het dan niet! Die kerel is alleen op je geld uit.**

Ellen: **Hoe bedoel je ?**

Rina: **Hij papt aan, trouwt hals over kop met je om je geld en
(springt ontzet recht) Ik heb hem door, de schoft !**

Ellen: **Maar, maar je brengt me helemaal in de war. Wat kan hij er aandoen dat wij hier opgesloten zitten.**

Rina: **Hij verzint dat verhaal van die kluis en die codes, brengt je naar hier voor jullie huwelijksreis en haalt ons ook naar hier. Hoe hij ons kent, weet ik niet, maar daar zal ook wel een verklaring voor zijn. Dan zet hij ons tegen elkaar op met die codes in de hoop dat wij elkaar van kant maken en verdwijnt. Als een van ons het vuile werk heeft opgeknapt verschijnt hij ongetwijfeld weer. Dan is hij weduwnaar en wast zijn handen in onschuld. Jouw vader zal hij later ook wel op een of andere manier om zeep helpen. En dan, dan is hij schatrijk...**

Ellen: *(Perplex)* **Dat, dat kan toch niet**

Rina: **Het past perfect in elkaar. Het móet wel kloppen!**

Ellen: **Oh, hoe kan hij zo iets doen. En ik zag hem zo graag.** *(snotterend)*

Rina: **Ja, meisje, liefde is blind. Hoe noem je eigenlijk?**

Ellen: **Ellen!**

Rina: **En ik ben Rina.** *(gaat naast Ellen zitten)* **Ja, Ellen, dit is het ware leven.**

Ellen: *(legt haar hoofd op de schouder van Rina)* **Ik ben bang Rina!** *(huivert)*

Rina: *(legt haar arm om Ellen en begint haar te strelen)* **Je hoeft niet bang te zijn. Ik zorg wel voor je.** *(Ellen kruipt helemaal tegen Rina aan en die laat duidelijk haar gevoelens voor Ellen blijken, wat uitmondt in een kus)*

Ellen: **In die kluis zal waarschijnlijk wel niets steken, zeker.** *(geeft Rina nog een kusje).*

Rina: **Dat zullen we waarschijnlijk nooit te weten komen** *(beantwoordt de kus).*

Ellen: **Waarom proberen we het niet even? Wie weet hebben we geluk?**

Rina: **Geluk? Ik heb nooit geluk!** *(haalt schouders op)*

Ellen: **Misschien breng ik jou wel geluk;** *(geeft terug een kusje)* **Mag ik eens proberen?** *(gaat naar de kluis)*

Rina: **Dat heeft geen zin Ellen. Het lukt je nooit.**

Ellen: **Je hebt toch niets te verliezen. En het moest maar eens lukken.**

Rina: **OK! Je weet inderdaad nooit.** *(Ellen staat al aan de kluis)* **De rode knop, vierhonderdzevenenvijftig !**

Maar als Frank binnenkomt zet je hem terug op nul. En verklap alsjeblief het nummer niet of je tekent ons beider doodvonnis. *(Ellen, is aan de knoppen aan het draaien)* **Ik ga even in de keuken kijken of er iets te eten of te drinken valt.**

Ellen: *(Van zodra Rina weg is draait Ellen zich grijnzend om)* **Jij hebt alvast het jouwe getekend! Je zat nochtans in de goede richting. Alleen is het niet Raf die mij heeft gezocht, maar ik die Raf heb uitverkoren. Jammer Rina, je kust goed!**

Rina: *(Komt de keuken uit en zet zich in de zetel, waarna ze zich iets uitschenkt)*
En, onbegonnen werk zeker! Zelfs met mijn code heb je nog 1.000.000 mogelijkheden.

Ellen: **Pff! Het lukt niet** *(gaat naar Rina)* **Je hebt gelijk. Daar ben je weken mee zoet om alle combinaties uit te proberen.** *(Komt achter Rina staan)*
Nee Rina, geen geluk voor ons vandaag. *(Ze streelt even over het haar van Rina en slaat dan vliegensvlug een sjaaltje over haar keel, waarmee ze een spartelende Kristien wurgt)*
Geen geluk voor JOU vandaag.

ONDER EEN PASSENDE MELODIE GAAT NU HET DOEK DICHT !

Jos: *(Nog voor de mensen kans krijgen om te applaudisseren komt Jos op en roept naar Carla)* Breng haar naar hier! Veronique, kom jij ook maar naar hier. Luister goed mensen! Het is nu pauze. De cipers hebben nog altijd niets door en dat wil ik zo houden ook! Jullie kunnen gerust iets drinken en naar het toilet gaan. Maar de eerste die probeert om de cipers te verwittigen is een vogel voor de kat, want Carla heeft een revolver en blijft in jullie buurt.
Bovendien hebben we hier met Kristien, Eva en Vandersloten drie Gijzelaars en vormen jullie daar in de zaal een prachtige schietschijf voor Fred en mij.
(tot Carla) Carla, kom straks iets zeggen als iedereen terug is gaan zitten. Op mijn teken applaudisseren jullie nu heel hard en dan gaat de pauze in. OK? En denk er aan geen woord aan de cipers.
APPLAUDISSEER NU! *(hij orkestreert het applaus zoals een professionele applausmeester dat zou doen en verdwijnt dan met Vandersloten en Veronique achter het doek)*

PAUZE

Tweede bedrijf

De eerste scène die we te zien krijgen in het tweede bedrijf is eigenlijk een flash-back van wat zich heeft afgespeeld tijdens de pauze achter het doek, waar de acteurs zich bevinden in afwachting van het volgende bedrijf. Technisch te benadrukken door speciale belichting

We zien Kristien, Eva, Jef, Fred en Ronny.

In de volgende scènes worden verschillende dialogen om beurt uitgelicht. Eerst is het de beurt aan Ronny en Jef.

- Ronny: *(Ijsbeert zenuwachtig over de scene, regelmatig eens door het (fictieve) gordijn piepend)* Ik ben keizenuwachtig, Jef. 't Is bijna aan mij. Ik kom voor den eerste keer op de planken voor echt publiek. 'k heb begot al heel de tijd op 't WC moeten zitten van de schijterij.
- Jef: Ge gaat dat goed doen jong. Ik zijn eh zekeh van.
Zeg weet ge dat ik volgende keeh ook mag meedoen. Volgende keeh mag ik ook meedoen. Jos heeft dat beloofd! Ik zijn begot ook al nehveus.
- Ronny: *(ongelovig)* Gij? Moogt gij volgende keer meedoen?
- Jef: Ja echt waah; Jos heeft mij dat daahjuist beloofd.
- Ronny: Allé jong. Dat kan toch niet!
- Jef: En waahom niet? Denkt ge dat ik niet kan actehen misschien? *(wordt een beetje boos)*
- Ronny: Jawel! Dat wel! Maar ...
- Jef: Watte maah?
- Ronny: Niks, Jef. Niks! *(je ziet Ronny zijn tweestrijd om Jef de ware toedracht te vertellen)*
- Jef: *(wordt lastig)* Wat is eh Honny? Ge houdt iets vehbohgen vooh mij.
- Ronny: Luister Jef, vindt ge niet dat het er vanavond anders den normaal aan toe gaat?

Jef: (Heftig knikkend) Ja, nu dat ge't zegt. Maah deh is iets haahs aan de gang. Het stuk wohdt om de vijf voet ondehbhoken en iedeheen is zo nehveus. Ik zijn heel den tijd in mijn boekske aan 't volgen, maah deh klopt niets van. 't Is om zot te wohden.

Ronny: Ze zijn de zaal aan 't gijzelen, Jef. Fred en Jokke.!

Jef: Watte ! De .. de zaal aan 't gijzelen ? Dat, dat kan niet .

(Volle licht op de scène en nu komen Jos, Vandersloten en Veronique binnen. Jos duwt Vandersloten ruw in de sofa)

Jef: Maah Jos, wat doet ge nu ? Dat is wel madame de dihecthice hé!

Ronny: Ziet ge nu Jef ?

Jef: Maar Jos, wat doet gij nu ? Honny zegt dat gij de zaal gegijzeld houdt ???

Jos: Fred en ik houden inderdaad het publiek gegijzeld, Jef en als straks de voorstelling is afgelopen verwisselen wij van kleren met iemand uit het publiek en verdwijnen wij mee met het publiek naar buiten.

Jef: (*schrikt*) Jong, zoudt ge dat wel doen. Dat lukt u nooit!

Jos: Het moet lukken, Jef. Maar alleen Fred en ik, anders lukt het nooit.

Jef : Ik wil niet vhij komen Jos. Wat kan ne mens als ik nog in de vhije weheld doen. Hieh ben ik veilig; Hieh kan ik geen stommiteiten meeh doen.

Ronny: Ik hoop dat het jullie lukt mannen. Succes! Maar nu wil ik mij concentreren op mijne rol. 't Is vanavond den eerste keer dat ik voor een publiek mag toneelspelen en 't zal de laatste keer zijn ook, vrees ik. ...Allé, toch hier in de gevangenis.

Jef: De laatste keeh? (*ongerust*) Jos, wat bedoelt Honny met de laatste keeh?

Ronny: (*Jos durft Jef niet aankijken en gaat zwijgend weg*) Dat er na vanavond nooit geen toneel meer zal gespeeld worden in de gevangenis, Jef.

Jef: (*geschokt naar Jos*) Maar Jos, is, is dat waah, jos? Is dat waah?

Jos: Ja, Jef; 't is waar. Ronny heeft gelijk.

Jef: Maah ge had het beloofd, Jos. Ge had beloofd dat ik volgende keeh mocht meespelen.

Jos: Sorry, jef, maar ik kan er ook niets aan veranderen. Ik móet hier weg!

Jef: Ge wist het hé Jos. Ge wist het!

Jos: Wat wist ik Jef?

Jef : Ge wist dat eh geen toneel meeh zal gespeeld worden. En daahom hebt ge mij dat beloofd. (*Jos antwoordt niet*) Dat vind ik niet schoon van u Jos. (*gaat met krop in de keel van Jos weg*) Dat vind ik niet schoon van u

(*algemeen licht uit en nu spots op Fred en Vandersloten*)

Fred: (*Zit naast een met de handen vastgebonden Vandersloten in de Sofa*) Nu is 't heel wat minder hé poppeke! Nu is het niet van (*imiteert haar*) "Verdoodt, ge weet toch dat het van mij afhangt hoe lang dat ge hier nog zit, hé" Wel, straks zijn ik hier weg. Voor altijd! ... Wat hebt ge daar op te zeggen? Rotwijf!

Dir. (*antwoordt niet en negeert hem*)

Fred: Wel, zijt ge uw tong verloren. Of ben ik misschien te min om tegen te klappen. Serpent!

Dir.: (*antwoordt niet en negeert hem nog steeds*)

Fred: (*grijnslacht*) Weet gij wel hoe lang het geleden is dat ik het nog eens gedaan heb, Vandersloten? Weet ge dat?

Dir. (*er verschijnt angst in haar ogen*)

Fred: (*draait rond haar*) Gij zijt nu wel niet mijn eerste keuze, maar nog altijd beter dan niks. (*duwt haar rok wat omhoog*)

Dir. (*spartelt tegen*) Laat me gerust smeerlap!

Fred: Ha, ge kunt toch praten! (*grijpt haar bij het haar*) Maar ik noem niet "smeerlap", Vandersloten. (*Wil een ruk aan het haar geven, maar heeft plots tot zijn grote verbijstering een pruik in zijn handen.*)

Nu blijkt Vandersloten eigenlijk kaal te zijn, tot grote hilariteit van de gevangenen (De volledige scène wordt weer verlicht en iedereen komt onder onderstaande replieken rond Vandersloten staan)

Fred: Verdomme, ziet dat af. Hé Jokke ziet eens hier.

Jos: (*Schiet in een lach*) Amai, nu is ze schoon!

Ronny: Verdomme, wie had dat gedacht.

Jef: Ai Fhed, wat hebt ge nu gedaan. Zet dat hap tehug, jong!

Eva: *(schaterlacht)*

Kristien: *(slaakt een verontwaardige kreet)*

Fred: *(zet de pruik van Vandersloten op en immiteert haar)* “Verdoodt, ge weet toch dat het van mij afhangt hoe lang dat ge hier nog zit, hé” *(vindt dit hoogst vermakelijk en krijgt ineens een ingeving)* Hé, Jos, weet ge wat . Ik doe straks haar kleren aan en zet haar pruik op als we buiten gaan. Dan heb ik ook ineens mijn vermomming. Wat denkt ge der van

Jos: *(al naargelang het verschil in lengte en breedte van de acteurs die die twee rollen spelen (lieft hebben ze ongeveer hetzelfde postuur) moet Jos hierop een antwoord formuleren, maar uiteindelijk moet Fred effectief in de kleren van Vandersloten proberen buiten te raken)*

Verander straks in het tweede bedrijf, achter de scène van kleren. Maar doet het langs de jardinkant, want ge weet dat de cipiers soms langs de deur aan de courkant komen kijken of alles in orde is.

(nu gaan de spots op Ronny en Kristien aan)

Kristien: *(zit in een hoekje op een stoel, Ronny is er komen bij zitten en wil haar iets zeggen, maar durft niet, waardoor zijn zenuwtrek steeds feller de kop opsteekt)* Laat me gerust ! Ga weg !

Ronny: Ge, moet van mij gene schrik hebben. Ik zal u niets doen.

Kristien: Laat me gerust! Ik wil hier weg! Hoe ben ik ooit zo stom kunnen zijn om in ’t gevang toneel te komen spelen.

Ronny: *(bitter)* Misschien uit nieuwsgierigheid , of om te kunnen stoefen tegen uw vriendinnen dat ge bij al die criminelen toneel speelt.

Kristien: *(Ronny heeft duidelijk de nagel op de kop geslagen en Kristien voelt zich “betrapt”)* Dat is niet waar !

Ronny: Waarom dan wel ? Uit liefdadigheid misschien ? Of om een goede daad te doen door die arme gevangenen een beetje ontspanning te geven ...?

Kristien: *(Is duidelijk van slag)* Ik ... eh ... ik ...verdomme Ronny *(begint te snotten)*

Ronny: *(verrast door de reactie van Kristien)* Ge zijt precies toch niet zo hard als dat ge u voordoet. *(er valt even een stilte)*

Kristien: Ik ben bang Ronny. Van de eerste stap die ik hier heb binnen gezet ben ik bang.

Ronny: Van ons ?

Kristien: *(knikt)*

Ronny: Wij zijn toch ook maar mensen, Kristien

Kristien: Ja, maar ook moordenaars en gangsters

Ronny: *(die opmerking doet veel pijn bij Ronny. Hij zwijgt even en dan ...)* Hebt gij kinderen ?

Kristien: *(knikt)* Een jongen en een meisje

Ronny: Wat zoudt gij doen als iemand uw dochttertje van zes jaar verkracht terwijl ge er op uit komt ... *(Ronny vertoont nu zeer duidelijk en krampachtig zijn zenuwtrek. Je ziet het immense verdriet in zijn ogen)*

Kristien: *(schrikt ontzet)* Ronny ...Dat kan niet ... dat kan toch niet ...
En daarvoor moet gij zitten *(Ronny knikt bevestigend)*
Hoe kunnen ze zo onrechtvaardig zijn ...
Ronny, *(legt haar arm op zijn schouder)* sorry, Ronny ... sorry ...

Ronny: 't is niks. Dat kon jij niet weten. Maar ik hoop dat ge ziet dat wij geen beesten zijn .

Kristien: Maar, maar Jef dan en Jos en Fred

Ronny: 't is niet aan mij om te vertellen wat Jef heeft uitgespookt, maar die heeft 30 jaar geleden een serieuze stommitieit uitgehaald . Maar de jef zal geen vlieg kwaad doen. Ge moogt gerust zijn.

Kristien: En jos en Fred ?

Ronny: Wat die gedaan hebben weet ik niet, maar de echt zware mannen laten ze normaal gezien geen toneel mee spelen ... Maar nu met die gijzeling, dat versta ik toch niet goed

(nu gaan de spots op Eva en Veronique aan)

Eva: Wij mogen eigenlijk niet vragen aan de gevangenen waarom ze hier vast zitten, om die mensen niet in verlegenheid te brengen.

Veronique: Jos heeft mij verteld dat hij werd gesnapt toen hij bij hele rijke mensen aan het inbreken was. Maar eigenlijk wou hij dat niet doen, maar ze hebben hem daartoe gedwongen. In feite is hij onschuldig, maar hij kan zijn onschuld niet bewijzen zolang hij vast zit, en daarom help ik hem ontsnappen.

Eva: Mij lijkt hij zo'n soort Robin Hood. Hij steelt wel af en toe, maar wat hij steelt, deelt hij uit aan de arme mensen. Ik vind hem gewoon fantastisch! Dat kan toch geen slechte mens zijn.

Veronique: Dat dacht ik ook, maar waarom doet hij dan zo onaardig tegen mij. Ik was wel keizenuwachtig met die revolver hé. Daardoor heb ik veel te vroeg geroepen. Maar moet hij daarom zo tegen mij schreeuwen.

Eva: Waarom deed ge dat eigenlijk voor Jos? Hoe kent ge hem eigenlijk?

Veronique: Ik ben lid van de pastorale werkgroep van onze parochie en één van de dingen die we doen is brieven schrijven naar gevangenen. Op die manier helpen we ze om terug op het rechte pad te komen. Zo ben ik met Jos beginnen schrijven. Dat was echt fantastisch, zoals die kan schrijven. En toen ben ik hem gaan bezoeken en *(zucht hartelijk)* hij heeft me helemaal betoverd ...

Eva: *(zucht ook)* Ja dat gevoel heb ik ook bij hem. Ik ben ook precies helemaal betoverd ... Ik zie er al naar uit als we gaan samenwonen

Veronique: *(schreeuwt het plots uit)* Wat! Samenwonen?

Eva: Ja! Hij heeft me verteld dat hij binnenkort zou vrijkomen en dat hij dan bij mij zou willen komen wonen. Weet je dat hij eigenlijk al vrij zou mogen gaan, maar hij wil zijn vrienden niet in de steek laten en eerst de toneelvoorstellingen afwerken. Is dat niet fantastisch.!

Veronique *(schreeuwt woedend)* Jos!

Jos: Schreeuw zo niet! Wat is er nu weer.

Veronique: Jos! Jij hebt mij beloofd dat je met mij zou weg gaan. Eerst snauw je mij af, en nu zegt zij dat je bij haar komt wonen en daarnet was je aan het kussen met, met ... (*Carla is binnengekomen en heeft de repliek van Veronique nog gehoord*) ... met haar! (*wijst naar Carla*)

Carla: Ik ben toevallig nog steeds zijn wettige echtgenote, dames!

Eva en: Waaaat ???
Veronique

Carla: Ik wacht al tien jaar braaf en geduldig tot hij weer vrij komt. En dat hij terug bij mij komt staat vast! Is het niet Jos?

Jos: (*zit in een heel lastig parket*) Verdomme, het is nu niet het moment om daarover te discuten!

Carla, Eva Jos !!!
En Veron.:

Jos: Ik ben er zelf nog niet uit. Vecht het onder elkaar uit!

Carla: (furieus) Wat!!! Ge zijt er nog niet uit??? Ik zit verdomme tien jaar op mijnheer te wachten. Wat de tien schoonste jaren van mijn leven hadden moeten zijn. En dan weet mijnheer ineens niet tussen wie hij moet kiezen. Tussen mij en die twee onnozel trutten.

Eva: Watte? Ik een onnozel trut. Hebt ge uzelf al eens goed bekeken. Vuile slet dat ge zijt.

Carla: Vuile slet? En gij dan; Ik durf wedden dat ge tijdens de repetities wel iets meer zult gedaan hebben dan in zijn ogen gekeken.

Eva: Ja en wat dan nog. En 't was heel plezant.

Carla: (woest) Wie is er nu de vuile slet verdomme ?

Eva: Dat zal ik dan wel zijn zeker ? Bij u is 't al tien jaar geleden.
Allé, toch met hem.

Carla: Oooh! Hoe durft ge zoiets zeggen. Serpent! (*vliegt op Eva af en trekt aan haar haar*)

Eva: Aaa!!!. (*schrikt en trekt uit reactie ook aan het haar van Carla*)

Eva
en Carla: *(nu ontstaat er tussen hen een heen en weer getrek en geroep van scheldwoorden en pijnkreten)*

Veronique: *(komt geschokt door al dat gedoe tussen beide)* Dames! Dames! Jullie staan te schreeuwen en te vechten als ordinaire viswijven. Foei! *(dan heel houtain)* Ik sta daarboven. Ik zal mij tot zoiets nooit verlagen. Als Jos zijn ogen open doet zal hij niet veel moeite hebben om te kiezen, denk ik.

Eva: *(Eva en Carla laten elkaar los en dan antwoordt Eva schamper)* Denkt ge nu echt dat hij met een halve non wil gaan samenwonen. Onnozel kind.

Veronique: *(reageert geschokt)*

Carla: *(giftig)* 'T is maar omdat ge zo een goedgegelovig schaap zijt dat hem u heeft uitgekozen voor zijn plan. Maar ge gelooft toch zelf niet dat hem voor zo een kwezel als gij valt.

Veronique: Ooohh! *(verontwaardigd)*

Eva: Ik ben er zeker van dat ge nog nooit een man van kortbij hebt gezien!

Carla: *(minachtend)* Soeur Sourire!

Eva: *(zingt nu luid en vals, onmiddellijk gevolgd door Carla)* Veronique, nique, nique,

Veronique: *(grijpt haar handtas en mept er mee op de twee anderen)* Dat pik ik niet! Jullie zijn slecht! Door en door slecht!

(nu ontstaat een gevecht in regel tussen de drie met weerom getrek, gesleur, gescheld en geschreeuw. De rest van de groep staat er verbijsterd naar te kijken)

Jos: *(Schreeuwt heel luid)* STOP !!! *(de drie houden op met hun vechtpartij)* Nu moesten jullie zichzelf eens bezig zien. *(hoofdschuddend)* Stop daarmee en vecht het desnoods na de opvoering uit. Maar nu moeten we verder spelen of heel mijn plan is om zeep.

Carla: Uw plan hé? uw plan! Ge denkt alleen maar aan uzelf! Ge zegt eerst voor wie ge kiest of er wordt niet verder gespeeld! En ik raad u aan voor mij te kiezen of ge kunt zelf de uitgang bewaken.

Eva: *(tot Carla)* Wat! Ge gaat het hard spelen hé? *(nu tot Jos)* Goed dan. Als ge niet voor mij kiest, dan speelt ge zelf maar mijn rol.

Veronique: (*devoot*) Jos, laat je niet chanteren door die twee. Ik zal je keuze niet beïnvloeden. (*dan fijntjes*) Ik ben er toch zeker van dat je voor mij kiest!

Eva Pffff! (*minachtend*)
En Carla:

Jos: Doe nu niet zo belachelijk. Vooruit we gaan verder (*wil weg gaan*)

E, C en V: Kies!

Jef: Jos, we moeten vehdeh spelen. De mensen zitten al vijf minuten tehug op hun plaats! Iedeheen begint ongeduldig te wohden.

Jos: (*tot de drie vrouwen*) Ziet ge't nu. We regelen dat straks wel. Kom!

E, C en V: (*onverzettelijk*) Kies!

Jos: (*Er valt een stilte, waarin we Jos zien nadenken, wat voor hem de beste oplossing is*) OK! Als het dan echt moet. Eva!

(*Vreugdekreet van Eva, Carla ziet haar wereld instorten en is verbijsterd, Veronique reageert ontgoocheld*)

Eva: (*Vliegt Jos rond de nek*) Ik wist het! Ik wist het!

Jos: (*duwt haar verveeld weg*) Kom we mogen geen tijd verliezen. We moeten verder spelen voor de cipiers argwaan krijgen

Veronique: Jos, hoe kunt ge dat doen. Na alles wat ik voor u gedaan heb. (*barst in snikken uit*)

Carla: (*lijkwit en vastberaden, haar revolver in de aanslag*) Zo gemakkelijk komt ge van mij niet af, Jos Roovers. Als ik u niet kan hebben, dan niemand !

Jos: Carla! Zijt ge zot geworden. Geef die revolver hier! (*wil revolver afpakken maar doet weer een stap achteruit als ze dreigt*)

Carla: Hoe ben ik zo stom kunnen zijn om tien jaar op u te wachten. Nu zie ik pas wat een grote egoïst ge zijt. Vooruit naar buiten. Ik lever u uit aan de cipiers

Jos: (*geschrokken*) Carla, alsjeblief. Ik wil hier niet nog eens tien jaar zitten!

Carla: (*ijskoud*) Vooruit!

Fred: *(is in alle commotie kalm gebleven, heeft Carla langs achter benaderd en rukt nu het pistool uit de handen van een verraste Carla)* Dat is geen speelgoed, poppeke!

Carla: *(onthutst)* Smeerlap! Geef hem terug. Geef hem terug *(trommelt hysterisch op Fred)*

Fred: Ik hou wel van vrouwen met temperament, poppeke. Als Jokke dan toch niet terugkomt, dan wil ik wel afkomen *.(wil haar vastgrijpen).*

Carla: Laat me gerust! Maniak!

Fred: *(geeft revolver aan Jos)* Hier Jokke.

Jos: Merci Fred!

Fred: Wie gaat er nu aan den uitgang alles in 't oog houden. Wil ik dat doen?

Jos: Nee! Gij moet achter de scène alles onder controle houden. Ik zal aan de uitgang post vatten.

Eva: Ja maar Jos, gij moet nog praktisch heel het tweede bedrijf spelen. Dat gaat toch niet !

Jef: *(Komt gejaagd weer op)* Jos! We moeten echt beginnen hooh. De mensen wohden ambetant!

Jos: *(krijgt ineens een geniale inval)* Jef, hoe goed kent jij de teksten van het stuk?

Jef: Hoe bedoelt ge, Jos?

Jos: Ik ken sommige souffleurs die beweren dat ze de teksten van alle acteurs van buiten kennen. Maar dat geloof ik niet. Dat kan toch niet hé Jef?

Jef: Ha gij gelooft dat niet! Wel ik ken alle teksten van dit stuk ook van buiten.

Jos: Dat kan niet!

Jef : *(fier)* Toch wel!

Jos: De tekst van Fred?

Jef: Ja!

Jos: En van Eva?

Jef: Ja!

Jos: En ...mijne tekst?

Jef: Ja, Jos, ook uwe tekst. Allemaal! Dat had ge niet gedacht hé!

Jos: OK, Jef. Dan moogt ge nu mijn rol overnemen.

Jef: (*perplex*) Wat? U ... uwe hol overnemen?

Jos: Ja.

Jef: Nu? (*blij, maar meteen slaat de twijfel toe*) Maah, maah daah ben ik niet op voohbeheid.

Jos: Jef, dat is uw grote kans. Hier hebt ge al zo lang op gewacht.

Jef: (*ontroerd*) Ja, Jos. Ik weet het. Ik, ik weet niet wat zeggen. Maah ga ik dat wel kunnen. Zo vooh een volle zaal;

Eva: Ik zal u wel helpen, Jef. Ik weet dat ge het kunt.

Ronny: Vooruit Jef. Ge kunt het! Ik weet het.

Jef: (*met tranen in de ogen van blijdschap*) Allé. Ik zal het dan maar doen hé. Merci, Jos. Dat zal ik nooit vergeten.

PAUZE

Derde bedrijf

Jos: *(nu gaat het doek effectief dicht en terwijl alles achter de scène in gereedheid wordt gebracht om verder te spelen, komen Jos, Veronique Vandersloten en Carla de zaal in langs het podium. Jos houdt halt en gaat naar het midden van het podium, terwijl hij zijn revolver in de hand heeft)*
OK, mensen. We gaan nu verder met het tweede bedrijf.. Omwille van omstandigheden, *(wijst met zijn revolver naar Vandersloten, Carla en Veronique)* de dames doen een beetje moeilijk, kan ik in het tweede bedrijf jammer genoeg niet meespelen. *(als er reactie uit het publiek komt, moet daar op ingespeeld worden)*

Maar geen paniek! Ik wordt vervangen door onze Jef, onze souffleur. Het is zijn debuut op de planken voor publiek, dus hij is een beetje zenuwachtig. Maar helpt hem een beetje. Applaudisseert af en toe eens om hem te helpen. Ge zult zien. Het is een groot talent! *(op zijn gezicht zien we dat hij daar serieuze vraagtekens bij heeft)*
OK! Iedereen gereed voor het tweede deel van “Vier op een rij!” *(Jos gaat met Vandersloten, Carla en Veronique van het podium en ze nemen achteraan plaats)*

(Nu komt er terug een intromuziekje terwijl het doek opengaat. Het stuk wordt hernomen bij de twee laatste replieken van Kristien uit het vorige bedrijf)

Rina: *(Komt de keuken uit en zet zich in de zetel, waarna ze zich iets uitschenkt)*
En, onbegonnen werk zeker! Zelfs met mijn code heb je nog 1.000.000 mogelijkheden.

Ellen: *(Komt achter Rina staan)* **Nee, geen geluk voor ons vandaag.** *(Ze streelt even over het haar van Rina en slaat dan vliegensvlug een sjaaltje over haar keel, waarmee ze een spartelende Rina wurgt)*
Geen geluk voor JOU vandaag.

(Nu herhaalt zich de scène met Raf van daarnet, waarbij de boekenkast terug opendraait en Rina naar binnen wordt gesleurd. Ellen brengt alles op orde, de boekenkast sluit weer en ze gaat met de revolver van Rina in de hand naar de slaapkamer)

(Als Ellen is verdwenen blijft de scène leeg en dat duurt zo tot het publiek ongeduldig begint te reageren)

Eva: *(komt verbaasd in de deuropening staan, kijkt of Jef niet is te zien en gaat dan naar de deur naar de gang)*
Jef! Het is aan u. Ge moet opkomen.

Jef: *(off-scène)* Ik, ...ik duhf niet!

Eva: Allé komaan hé Jef.! Verpest het nu niet en kom op!

Jef: Maah, Ik duhf echt niet.

Jos: *(roept van achter uit de zaal)* Jef, als ge niet opkomt speel ik zelf terug, hé!
Dan is't ineens gedaan met uw toneelcarrière.

Jef: OK! Ik zal opkomen.

(Eva gaat terug naar de slaapkamer en even later komt Jef aarzelend en bloednerveus op. Het zou leuk zijn als er een paar leden van de kring een applaus in de zaal orkestreren als Jef opkomt. Het toneelspel dat Jef in het tweede bedrijf zal afleveren moet heel teatraal en onnatuurlijk overkomen. Kortom, hij speelt verschrikkelijk slecht, waardoor meteen duidelijk wordt voor het publiek waarom hij eerder nooit mocht meespelen. Eva moet continu laten merken dat ze het verschrikkelijk vindt dat ze met Jef moet spelen)

Frank: *(Komt somber de kamer binnen en is verrast dat hij niemand ziet. Opeens wordt hij heel alert en heel wantrouwig kijkt hij achter de zetel, onderzoekt de keuken en gaat dan naar de slaapkamer. We horen off-scene:)* **Wakkeh wohden! ... Waah is Hina?** *(We horen wat gekreun van een schijnbaar wakker wordende Ellen en dan weer het woest geroep van Frank)* **Waah is Hina, vehdomme!** *(Frank sleurt een onthutste Ellen mee naar de woonkamer)*

Ellen: **Maar, maar ik lag te slapen. Ik wou niet met die vrouw in één kamer blijven en ik ben dan op het bed gaan liggen. Ik ben blijkbaar in slaap gevallen. Ik weet echt niet wat er gebeurd is...**

Frank: **Wat is hieh vehdomme toch aan de hand? Eehst jouw man weg en nu Rina. En dat tehwijl jij hustig ligt te slapen??? Heel die histohie stinkt hieh vehdomme!**

Ellen: **Word nu eens rustig. Het helpt niets dat je zo staat te schreeuwen.**

Frank: **Ik schheeuw wanneeh ik dat wil!**

Ellen: **Hoe ken jij die Rina eigenlijk? Is ze wel te vertrouwen?**

(ineens horen we geschreeuw en een klap en komt Kristien gillend uit de keuken het podium opgestormd, haar kleren in de war en half open. Ze verstopt zich achter de sofa)

Jef: Ja maah, Kristien jij was toch vehdwenen?

Eva: Kristien! Jij bent dood! Wat doe je hier, nu?

Kristien: Ik blijf geen seconde langer achter de scène met die ... die sexmaniak!

Jos: *(van op zijn plaats achter in de zaal)* Verdomme, Fred! Fred!

Fred: *(komt met een grijnslach het podium op)* Jokke?

Jos: Verdomme Fred, houd uw poten thuis! Verstaan! Door uw onnozel gedoe loopt alles hier seffens in 't honderd. Stommerik!

Fred: OK! *(met tegenzin)*

Jos: Vooruit, iedereen terug op zijn plaats!

Kristien: Geen haar op mijn hoofd dat daar aan denkt!

Jos: Miljaarde hé. Ik begin er hier schoon genoeg van te krijgen. Ik heb begot al dik spijt dat ik hier mee begonnen ben. *(Jos loopt woest naar voor, maar op het moment dat hij naar voor loopt probeert Veronique echter van de gelegenheid gebruik te maken om te ontsnappen. Jos merkt het op tijd en schiet in de lucht, waarop Veronique stokstijf blijft staan)*
Hier blijven jij! *(hij keert op zijn stappen terug en duwt Veronique voor zich uit, terwijl hij ook Carla beveelt dit te doen.)*
Kom, alle twee mee naar voor. *(vooraan duwt hij hen op de grond tegen een wand of op twee vrijstaande stoelen)* Hier blijven zitten. Dat maakt het voor mij gemakkelijker! *(gaat nu het podium op)*
(tot Kristien) Jij wil niet achter de schermen?

Kristien: Nee!

Jos: Dan gaat ge bij die twee zitten! *(sleurt haar het podium af en duwt haar naast Carla en Veronique)* En ik wil u niet meer horen! Verstaan!
(tot Eva en Jef) En doe nu alstublieft verder.

Jef: *(vol verwachting)* En Jos, doe ik het goed?

Jos: *(zich met moeite in bedwang houdend)* Ja, Jef, ge doet het fantastisch. Maar doe nu alstublieft verder! *(gaat terug naar zijn plaats)*

- Ellen: (herneemt) Hoe ken jij die Rina eigenlijk? Is ze wel te vertrouwen?
- Frank: Waahom ben jij zo geïnteresseerd in haar?
- Ellen: Misschien vinden we zo ergens een aanwijzing. Je zei zelf dat het geen toeval kon zijn dat wij hier op hetzelfde moment op dezelfde plaats samen kwamen. Het is me wel duidelijk dat het om dat geld gaat. Maar wat hebben jij en die Rina daarmee te maken.
- Frank: (heftig) Daah heb jij geen zaken mee! Ik verthouw jou voor geen haah! En als ik ook maar iets mek dat niet klopt in jouw verhaal, dan is het met jou gedaan.
- Ellen: Jullie kenden elkaar. Dat was meteen duidelijk.
- Frank: Ja, en wat dan nog?
- Ellen: Ik probeer uit te zoeken wat het verband is met Raf. Jullie alle drie zijn op het geld uit dat in die kluis zou moeten liggen. Ik ben de enige die van niets wist. Kennen jullie Raf soms van vroeger ?
- Frank: (met tegenzin) OK. Je hebt misschien gelijk. Misschien kunnen we eh zo phobehen achteb te komen wat hieh eigenlijk aan de hand is. Rina en ik maakten deel uit van van een grote bankroof, ongeveer drie maanden geleden. Na de overval hebben we ons onmiddellijk verhuist en doken we onder. Marcel, de man die het geld meenam werd twee dagen later echt opgepakt. Het geld was en bleef echt spoorloos. Hij zit nog steeds vast, maar ik heb uiteindelijk contact met hem kunnen opnemen en mijn deel van de buit moest ik hieh vandaag uit die kluis komen halen.
- Ellen: Voor Rina ongetwijfeld hetzelfde verhaal. Maar Raf? Wat heeft Raf hiermee te maken?
- Frank: Eh was nog iemand! De man die voor de informatie vroeg over hoe we binnen moesten gehaken en die op de uitkijk zou staan. Maar die hebben we nooit gezien. Alleen Marcel had contact met hem.
- Ellen: Dat moet Raf zijn geweest. Nonkel Marcel !!!.
- Frank: Goed, nu kennen we het verband, maar we zijn nog geen stap verder. Rina en Haf zijn spoorloos en we zitten hieh opgesloten.
- Ellen: Ik heb de indruk dat die Marcel een macaber spelletje met jullie speelt
- Frank: Wat bedoel je?

Ellen: **Ieder van zijn handlangers een stuk van de code geven. Dat is vragen om problemen. Volgens mij hoopte hij er op dat jullie elkaar uit de weg zouden ruimen. Een paar vervelende getuigen van de bankoverval minder, zonder dat hij zijn handen moet vuilmaken.**

Jef: *(Moet nu in principe zijn revolver nemen en die tegen het hoofd van Eva zetten. We zien hem wanhopig naar een revolver zoeken, maar tevergeefs. Als hij zijn tekst tegen een ongeduldig wordende Eva moet zeggen, fluistert hij luid tegen haar)* Een hevolveh. Ik moet een hevolveh hebben.

Eva: *(glimlacht verontschuldigend naar het publiek en fluistert luid terug)* Gebruik je vinger!

Jef: *(begrijpt niet wat ze bedoelt)* Wat zeg je?

Eva: *(terwijl ze een pistool vormt met haar hand)* Gebruik je vinger.

Jef: *(koppig)* Nee, ik wil een echte hevolveh. *(tot hier toe nog altijd fluisterend)*

Eva: *(Boos en luid)* Jef, gebhuik vehdomme uw vingeh!!! *(beseft plots onthutst dat ze Jef zijn spraakgebrek heeft overgenomen)* Oeps! Sorry, Jef!

Jef: *(volhardend in zijn koppigheid)* Nee! Ik moet een echte hevolveh hebben!

Jos: *(Is het kotsbeu en loopt tot op het podium)* Stop! Gedaan! We houden er mee op. We zij onszelf hier aan 't belachelijk maken.

Jef: *(Boos)* Ja maah, Jos. Iedeheen loopt hieh met echte of met nephevolvehs te schieten en dan moet ik mijn vingeh gebhuiken.

Jos: 't kan me niet meer schelen Jef. We stoppen er mee!

Jef: Maah 't is bijna gedaan Jos. En mijn stehfscène dan? Daah keek ik zo naah uit.

Jos: We stoppen zeg ik!

Ronny: *(komt op)* Als we stoppen, Jos, dan zorg ik er voor dat gij hier niet weggeraakt.

Jos: Ronny! Nu gaat gij toch ook niet beginnen, hé?

Ronny: Als we stoppen, kunt gij het vergeten!

Jos: Maar doe niet zo belachelijk. Ge zijt begot tien minuten op de scène. Daar komt het nu toch niet meer op aan.

Ronny: Voor mij wèl Jos.

Jos: Voor mij niet! We stoppen!

Ronny: *(z'n zenuwtrek steekt weer in alle hevigheid de kop op, terwijl hij op Jos afgaat)* We stoppen niet! Hier heb ik zo lang naar uitgekeken om dat te kunnen doen. Normaal hadden we vier keer kunnen spelen, maar gij hebt er al voor gezorgd dat het bij ene keer zal blijven. Die ene keer die nog rest moogt ge me niet afpakken.

Jos: OK; Goed dan. We spelen voort! Maar de eerste die er voor zorgt dat we terug moeten onderbreken , schiet ik hier ter plaatse neer.

(luid en dreigend naar iedereen, ook de toeschouwers) Heeft iedereen dat goed begrepen!

Allen: *(alle acteurs, door elkaar, ieder naar zijn toon en karakter, vol respect en angst)* Ja, Jos!

Jos: Vooruit! Iedereen op zijn plaats.

Jef: Jos, mag ik een hevolveh alstublieft. Ik zou toch ghaag een

Jos: *(woest)* Weet ge wat ge met die revolver kunt doen!!!

Eva: *(trekt Jef vlug weg van een ziedende Jos en geeft hem de revolver van Kristien)* Hier Jef. Hier, pakt de revolver van Kristien

(Iedereen neemt zijn plaats in en Eva herneemt)

Ellen: **Ik heb de indruk dat die Marcel een macaber spelletje met jullie speelt**

Frank: **Wat bedoel je?**

Ellen: **Ieder van zijn handlangers een stuk van de code geven. Dat is vragen om problemen. Volgens mij hoopte hij er op dat jullie elkaar uit de weg zouden ruimen. Een paar vervelende getuigen van de bankoverval minder, zonder dat hij zijn handen moet vuilmaken.**

Frank: *(Gaat met de revolver op haar af en zet die tegen haar slaap)* **Daah lijkt hij bijzondeh goed in te slagen. En ik begin eh meeh en meeh van ovehtuigd te haken dat jij daah vooh iets tussen zit.**

Ellen: *(hysterisch)* **Mijn man is verdwenen. Ik weet helemaal niets van die codes af. Ik heb hier helemaal niets mee te maken! Ik had me van mijn eerste huwelijksnacht wel helemaal iets anders voorgesteld. (snikkend) Mag ik gaan slapen, alsjeblief?**

Frank: *(Schrikt even van haar reactie)* **Goed, maah ik wil eehst die kameh en de badkameh nog eens ghondig contholehen. (schamper) Ik zou niet willen dat jij ook plots vehdwijnt! Ga in die zetel zitten en vehhoeh je niet!**

(Dan gaat Frank de kamer binnen. Als hij weg is spurt Ellen naar de kluis, zet de rode en de blauwe knop op de juiste code en gaat dan met een valse glimlach op het gelaat weer zitten. Frank komt even later weer de woonplaats binnen) **OK! Langs daah kan niemand binnen of buiten. (Ellen verdwijnt in de slaapkamer).**

(Frank ijsbeert de kamer rond, voelt en tast aan ramen, deuren en muren en ook de boekenkast, maar vindt niets) **Vehdomme!** *(Gaat zitten op een stoel, staat weer recht en gooit woest de stoel weg. Zijn oog valt dan op de kluis)* **Toch eens phobehen. Je weet nooit dat ik geluk heb. (aan de kluis ziet hij dat twee knoppen ingesteld staan. Verrast fluit hij tussen zijn tanden)** **De twee andehe codes zijn ingesteld. Dat zou te mooi zijn om waah te zijn.....**

(Hij kijkt even om naar de slaapkamerdeur, legt zijn revolver op tafel en met trillende handen zet hij de code van de zwarte knop in. Hij slaakt een kreet van vreugde als de deur van de kluis uit het slot springt. Bloednerveus opent hij de deur. Op dat moment verschijnt echter Ellen in de slaapkamerdeur, een revolver in de hand. Als Frank met beide handen de stapels bankbiljetten uit de kluis wil halen, weerklinkt een schot en zakt Frank dood in elkaar.

Jos: *(Jef doet dat op zo'n tergend trage theatrale manier, dat Jos heel hard schreeuwt)* **Jef!** *(waarop Jef zich nu bliksemsnel laat vallen)*

Ellen: **Hartelijk dank beste Frank. Je had gelijk. Ik zit er inderdaad voor iets tussen, maar je had me nooit uit het oog mogen verliezen (lacht luid). (Haalt het geld uit de kluis) Tien miljoen Euro ! (schaterlacht)**

Max: *(Plots draait de boekenkast open en komt Max te voorschijn)* **Het is ons gelukt, poes. Je bent fantastisch.** *(Hij komt met open armen op Ellen af en ze vliegt in z'n armen.)*

Ellen: **Ongelooflijk dat het ons gelukt is. Alles klopte tot in de details**

Max: **Marcel schept in de gevangenis op over zijn plannetje om een paar getuigen van zijn bankroof uit de weg te ruimen.**

Ellen: **Jouw neef Raf schept tegen jou op over zijn deelname aan de overval en dat hij binnenkort rijk wordt.**

Max: **Jij versiert Raf en krijgt hem zover na drie maand te trouwen.**

Ellen: **Jij slaagt er in op tijd uit de gevangenis te ontsnappen en de zaak hier voor te bereiden.**

Max: **En jij geeft hier een ongezien staaltje acteertalent en koelbloedigheid ten beste .Resultaat: We zijn rijk, schatje! Schatrijk!**

Ellen: **Correctie, lieverd. Ik ben rijk! (heeft revolver in de hand en richt op Max)**

Max: **(Schrikt zich een ongeluk en deinst achteruit) Ellen !!! Je, je gaat mij toch niet vermoorden?**

Ellen: **Nee, schat. Je gaat zelfmoord plegen.**

Max: **Zelfmoord?**

Ellen: **Nadat je die drie anderen hier hebt vermoord pleeg je zelfmoord!**

Max: **Maar jij hebt ze verdomme vermoord.**

Ellen: **Bij het mes en de revolver had ik een handschoen aan. Jij hebt ze aangepakt met je blote hand. Het sjaaltje neem ik mee en verbrand ik
 Resultaat: Ellen is hier nooit geweest. Ik was de hele dag rustig thuis, want niemand wist dat wij naar hier zouden komen. Dat was een verrassing van mijn teergeliefde echtgenoot. Maar deze namiddag ging hij even naar zijn vriend Max en is hij nooit meer teruggekeerd. Straks als ik weer thuis ben bel ik ongerust de politie op .
 Het zal wel een paar weken duren vooraleer ze jullie hier vinden en na wat speur en zoekwerk besluiten ze tot een afrekening in het milieu. Maar ondertussen is Ellen al lang verdwenen met 10.000.000 Euro! (Lacht hard)**

Max: **(Beseft de ernst van de situatie en wordt lijkbleek) Ellen, Ellen, alsjeblief ...**

Ellen: **Breng die twee lijken naar hier !**

Max: **Doe het verdomme zelf !**

Ellen: *(Revolver in de aanslag)* Dat zou ik inderdaad zelf kunnen doen, maar ik heb er toevallig geen zin in. Vooruit ! Iedere seconde die je langer leeft is er een gewonnen.

Max: *(beseft dat hij hierdoor misschien nog een kans krijgt en gaat morrend weg. Ondertussen sluit Ellen de kluis en verdraait de knoppen. Even later komt Max terug met het lijk van Raf)* Waar moet ik hem leggen.

Ellen: Daar *(plaats nog te bepalen)*

Max: *(gaat nu het lijk van Rina halen en komt er even later mee terug)* En die ?

Ellen: Leg die daar maar neer *(plaats nog te bepalen)*

Max: *(Opeens gooit hij een nog te bepalen voorwerp naar Ellen. In een afweerreactie et haar arm laat ze het pistool vallen. Met een tijgersprong springt Max op haar af en volgt er een kort maar hevig gevecht, waarbij Max uiteindelijk Ellen wurgt. Dat had je niet moeten doen, schatje !*

: **Ik zou zeggen; Goed gewerkt Max!** *(lacht nogmaals luid):* **Vier op een rij!** *(lacht luid, terwijl hij naar de vier lijken wijst)* **Slaap lekker schatjes ...!**

Nu gaat Max naar de kluis , ziet dat die dicht is en met een wanhopige kreet trekt hij aan de deur en draait verwoed aan de knoppen.

Neeeeeeeeeeeeeeee !!!

EINDE van Vier op een rij

(Nu gaat het licht uit en zal er vermoedelijk applaus komen van het publiek. Maar vooraleer dat echt op gang kan komen, stormt Jos het podium op.)

Jos: Stop! Stil, geen applaus!

OK! Nog tien minuutjes en jullie zijn van ons verlost.

Jullie hebben zich allemaal tot nog toe voorbeeldig gedragen. Goed zo.

Maar, nog even volhouden, want nu komt het er echt op aan.

Ik ga nu kleren wisselen met iemand van jullie , dan gaan we applaudiseren, iedereen bedanken, nog een woordje van onze teergeliefde directrice en dan gaan Fred en ik mee met jullie naar buiten. Denk er aan. Diegene die een kik geeft bij het naar buiten gaan, die gaat er aan.

(gaat naar Carla) OK. Carla, hier is uw revolver terug. Hou de deur vanachter in de gaten. à propos, goed gespeeld schat! *(geeft haar een klapzoen)*

Eva: *(Nu is er consternatie alom, omwille van de plotse ommekeer van Carla)*
Maar, Jos! Carla! Ze gaat u er in draaien! Pas op!

Carla: Dacht jij nu echt dat ik tien jaar zit te wachten om mij dan zo gemakkelijk te laten afschepen door een paar trutten die aan gene vent geraken.

Eva: Maar Jos! Jos! Hoort haar nu bezig. Laat haar stoppen. Zegt haar dat ge voor mij hebt gekozen.

Jos: Ik heb helemaal niet voor u gekozen. Stomme geit!

Eva: Ooooh! Maar, maar daarjuist, jij zei dat

Jos: Ik had u daarjuist nodig. Nu niet meer!

Eva: Ooooh smeerlap, vuile smeerlap! Hoe kunt ge zoiets doen, hoe durft ge...
(barst in snikken uit)

Jos: *(Gaat naar de rand van het podium en kiest iemand uit de zaal) Jij daar! Hier komen! (nu kunnen we effectief iemand uit het publiek halen om van kleren te wisselen, ofwel zit iemand van de kring in de zaal, waarmee van kleren wordt gewisseld.) (met het nodige weerwerk wordt de persoon waarmee van kleren wordt gewisseld op het podium gehaald, uitgekleeft en weer aangekleed met Jos zijn kleren en vice versa, eventueel onder begeleiding van een muzikje. Ondertussen is Fred afgegaan om zich te verkleden)*

Carla: *(is ondertussen het podium opgeklommen, legt de revolver op de tafel, haalt een pruik uit haar handtas en wil die Jos opzetten als die klaar is met het omkleden.)* Hier Jos, zet die nog op!

Jos *(grijnzend)* Jij denkt ook aan alles hé schat. *(Zoenen elkaar hevig)*

Veronique: *(op dat moment grijpt Veronique vliegensvlug de revolver van de tafel, duwt hem in Carla haar rug terwijl ze die bij het haar grijpt en van Jos weg sleurt.)* Laat die revolver vallen of ik schiet haar dood!

Jos: *(verveeld)* Shit! Nu dat weer! *(richt nu ijzig kalm de revolver recht op Carla, terwijl iedereen de adem inhoudt!)*

Veronique: *(bloednerveus)* Laat die revolver vallen !

Jos: Laat jij die revolver vallen of IK schiet JOU dood!

Carla: *(gillend)* Jos!

Jos: Sorry schat! Maar ik kan ook zonder jou verder! Mijn vrijheid is me meer waard!

Veronique: Je, ... je bluft!

Carla: *(hysterisch)* Nee verdomme, hij bluft niet!

Jos: Leg je revolver neer! Nu!

Veronique: *(geeft het op, laat revolver vallen en laat Carla los)*

Carla: *(terwijl Jos de revolver opraapt, timmert ze hysterisch op Jos met haar handen)* Jij bent gek! Ik had wel dood kunnen zijn!

Jos: Zij durft nooit schieten, schat ! Daarom, eventjes blufpoker ! *(terwijl hij haar de revolver terug geeft)* Laat hem niet meer rondslingeren! *(Carla gaat terug naar haar plaats)*

(Jos keert zich nu naar het publiek)

OK! Nu gaan we groeten! Wij gaan allemaal af, Ronny zegt zijn laatste replieken nog eens en dan groeten we zoals voorzien!

Dan volgt het dankwoordje van mevrouw de directrice, nog een laatste applaus en dan mogen jullie de zaal verlaten. *(nu komt Fred terug op in de kleren en met de pruik van Vandersloten op)* Fred en ik zullen ongewapend zijn om de metaaldetector te passeren, maar wij lopen heel dicht tegen een paar jonge dames aan en wees gerust, ... wij zijn even gevaarlijk met onze handen als met een wapen. Carla volgt ten andere iets verder met een revolver tot net voor de detector....

(tot de acteurs) OK! Iedereen op zijn plaats ! *(tot het publiek)* En denk er aan, van zodra het doek dicht gaat, Applaudiseren!

Eva: *(tot Jos)* Och, hou toch op met die onzin. *(tot anderen)* Het is allemaal gewoon een stomme onnozele grap. Ik kan er al lang niet meer mee lachen. *(tot Jos)* Ik heb je beloofd dat ik het niet zou verklappen, maar als je mij zo behandelt dan verraad ik jouw stomme grap. Ik doe niet meer mee. *(terug tot publiek en anderen)* Straks gaat onze stoere Jos *(minachtend)* gewoon braafjes terug naar zijn cel. En ik stap het hier af. Ik ben het hier kotsbeu! Salut!

Carla: *(zegt verbijsterd, afhankelijk van het haarkleur van de actrice die Eva speelt)* Ik vraag me af waarom jij niet blond bent? of Het is niet voor niets dat jij blond bent.

Jos: *(Hoofdschuddend houdt hij Eva tegen en tokt hij een paar keer op haar hoofd)* Dit is nog holler dan ik dacht! Het spijt me je nogmaals te moeten ontgoochelen Eva, maar dit is allemaal bittere ernst! Jij blijft hier en speelt het spelletje mee tot het einde.

Eva: (schrikt hevig) Maar, maar dan is dit echt een gijzeling? Dan ga jij echt ontsnappen ?

Jos: Wees daar maar zeker van. En ik heb je thuisadres. Wees dus maar braaf of ik breng je eens een onvoorzien bezoekje, of beter nog, ik geef je adres door aan Fred ...

Fred: (grijpt haar vast) Ik verheug me al op het vooruitzicht, poppeke.

Eva: (trekt zich gillend los en schuilt zich achter Kristien)

Jos: Vooruit, iedereen achter de schermen. Ronny jij herhaalt je laatste repliek. (iedereen neemt zijn plaats in)

Ronny: **Dat had je niet moeten doen, schatje !**
:
Ik zou zeggen; Goed gewerkt Max! (lacht nogmaals luid):) Vier op een rij! (lacht luid, terwijl hij naar de vier lijken wijst) Slaap lekker schatjes ...! (Nu gaat Max naar de kluis , ziet dat die dicht is en met een wanhopige kreet trekt hij aan de deur en draait verwoed aan de knoppen. Neeeeeeeeeeeeeeee !!!

(Nu gaat het doek dicht en begint het publiek te applaudisseren. Dan volgt het hele applausritueel zoals bij een normale opvoering. Als iedereen op het podium staat, maant Jos het publiek tot stilte aan.)

Jos: Bedankt iedereen voor deze fantastische opvoering. Jullie waren een ongelooflijk publiek. (maant de medeacteurs aan even te applaudisseren voor het publiek) Graag wil ik dan nu graag nog even het woord geven aan mevrouw Vandersloten, onze directrice. (Nu duwt Carla een in gevangenskleren geklede Vandersloten, zonder pruik, op) Graag een kort woordje, mevrouw Vandersloten, en zoals het op het briefje staat graag .

Dir. (Jos gaat achter haar staan en duwt een revolver in haar rug. Alles wat zij vertelt en de manier waarop ze het vertelt moet heel sarcastisch overkomen door wat gebeurd is) Beste vrienden van onze gevangenis. De eerste voorstelling is achter de rug! Jullie waren een fantastisch publiek! Vooral eer jullie naar huis gaan wil ik toch onze mannen, onze gedetineerden bedanken voor het fantastisch werk dat zij hebben geleverd achter en op het podium om tot deze voorstelling te komen. Aan onze actrices, een hartelijke dank om belangeloos hun vrije tijd en energie in deze opvoeringen te steken. En, last but not least wil ik onze regisseur, Alain Borremans bedanken voor zijn prachtige regie. Hij zal er spijt van hebben dat hij er vanavond niet bij was. Dan rest me alleen nog u een behouden thuiskomst te wensen en nog een goede avond.

(Applaus van de zaal. Voor de toeschouwers zich in beweging zetten, weerklinkt plots steeds luider wordend helikoptergeluid en komt ergens van boven af blauw zwaailicht. Door een megafoon weerklinkt plots een stem)

Stem: Aandacht, aandacht ! Dit is het speciale interventie escadron van de federale politie. De zaal is volledig omsingeld. Geef jullie over en kom met de handen omhoog naar buiten !

(er valt nu even een doodse stilte bij de acteurs)

Jos: Verdomme, shit, shit, shiiiiiiiiit !!!! *(hij is even totaal van slag, maar komt weer vrij snel bij zijn positieven en probeert de situatie onder controle te krijgen)* Fred, naar de deur! En zie dat er niemand binnenkomt!

(nu luid tot de buitenstem) Ik hou hier heel de zaal gegijzeld ! Als er ook maar iemand probeert binnen te komen schiet ik onmiddellijk vijf toeschouwers dood ! *(er komt geen antwoord, maar op de achtergrond blijft het helikoptergeluid hoorbaar en blijft het blauwe zwaailicht draaien)* Hoe zijn ze dat in Gods naam te weten gekomen. Hier moet iemand geklikt hebben ! *(kijkt dreigend rond, gaat dan op de directrice af en zet zijn revolver tegen haar hoofd)*

Dir. Nee, nee, ik heb niets gedaan ! Hoe zou ik iemand hebben kunnen verwittigen . Verdoodt was heel de tijd bij mij. Echt niet. Ik heb niemand verwittigd *(ze wordt bijna hysterisch)*

Fred: Ik moet ze spijtig genoeg gelijk geven Jos. Ik was heel de tijd bij haar. En de cipiers hebben ook niets gemerkt. Ik heb daarnet nog een babbelke gedaan met Louis. En die had totaal niets in de gaten.

Jos: En toch moet er iemand iets naar buiten hebben laten lekken ? De zaal hebben we voortdurend onder controle gehad. ... Wie was er nog alleen. Wie hebben we niet altijd gezien ...?

Carla: *(je ziet haar nadenken en ineens weet ze het. Ze draait naar Kristien,)* Zij ! Zij is een tijdje alleen geweest achter de scène.

Kristien: *(Onthutst)* Maar nee. Ik heb helemaal niets gedaan ! Fred was daar ook heel de tijd.

Fred: Ja, da's ook waar !

Carla: Maar hebt ge haar ook heel de tijd in de gaten gehouden.

Fred: *(denkt na)* Nee ! Ze is efkens op het toilet in de kleedkamer geweest .

Kristien: (wordt doodsbang) Maar, ik heb niets gedaan. Echt niet! Ik ben gewoon naar het toilet geweest. Echt waar. Geloof me dan toch !

Jos: Waar is uw handtas ?

Kristien: (*doodsbang*) Die ligt nog in de kleedkamer.

Carla: (*gaat de handtas snel halen*)

Jos: Het zou me niets verwonderen moest daar toevallig een GSM in zitten ? Of vergis ik mij ?

Kristien: (*aan haar reactie merk je dat ze inderdaad een GSM bijheeft. Ze begint hevig te snikken*) Nee. Ik heb geen GSM bij. Echt niet . Geloof me dan toch. We mogen hier geen GSM binnenbrengen

Carla: (*komt terug met de handtas en onderzoekt die. Ze haalt er triomfantelijk een GSM uit*) Wel, wel, wel !

Jos: (*Zet nu zijn revolver tegen haar slaap*) En ge had toch geen GSM bij.

Kristien: Ja, ik héb een GSM bij. Maar ik heb hem niet gebruikt. Echt niet ! Ik heb hem binnengesmokkeld omdat ik bang was. Ik ben al bang van de eerste voet die ik hier heb binnegezet. Maar ik heb hem echt waar niet gebruikt ! Geloof me dan toch! Alsjeblief

Carla: Haar laatste oproep eens checken Jos ! (*ze gaat op de GSM naar laatste oproep en dan slaakt ze een kreet*) “101” (*toetst nu snel het uur van oproepen in*) Een half uur geleden ! (*er valt een doodse stilte en iedereen deinst achteruit in het besef dat Kristiens doodvonnis is getekend*)

Jos: Dat was heel erg dom!

Kristien: (snikt hysterisch) Ik heb niet gebeld, Jos . Echt niet.

Ronny: (*net als Jos aanstalten maakt om te schieten*) Ik heb gebeld Jos !

Jos: (*iedereen draait zich verbijsterd om naar Ronny*) Gij ?

Ronny : Ja Jos, ik ! Monsters zoals jij mogen niet vrij loslopen Jos. Ik had altijd een goed gedacht van u. maar vanavond hebt ge u laten zien zoals ge echt zijt !

- Jos: En waar haalt gij het lef om mij te dwarsbomen, Ronny Sierens (*je ziet de woede en agressie op Jos zijn gelaat*) Last van een goed geweten misschien ?
- Ronny: Ja Jos, last van een goed geweten! Ik heb ene keer een stommiteit gedaan en als het terug zou voorvallen zou ik ze opnieuw doen.
En nu doe ik waarschijnlijk ook weer een stommiteit. Maar ge zijt ne smeerlap Jos en daar kan ik niet tegen., tegen uw soort mensen
- Stem: (*plots weerklinkt weer de politiestem*) Jos Roovers ! Dit is de laatste waarschuwing. Kom nu onmiddellijk naar buiten met de handen omhoog !
- Jos: (*schreeuwt woest*) Al moest ik hier tot de laatste toeschouwer moeten doodschieten. Ik kom niet naar buiten. Maar ik smijt seffens het lijk van die smerige klikspaan hier naar buiten. (*maakt aanstalten om op Ronny te schieten*)
- Jef: (*Jef is tijdens de hele heisa met Kristien en Ronny zich steeds meer gaan opwinden en stort zich nu tussen Ronny en Jos*) Stop eh mee Jos ! Stop eh mee !
- Jos: Verdomme Jef! Gaat gij nu ook al beginnen ! Ga opzij (*wil Jef wegduwen*)
- Jef (*hysterisch*) Stop! Stop! Stop! Jos . Honny is ne goeie gast ! Stop alstublieft en geef u oveh. Maakt het niet nog ehgeh dan het al is.
- Jos: Geef mij één goeie reden waarom ik dat zou doen Jef.
- Jef: Omdat ik er niet tegen kan Jos. Ik dacht dat ik hier gerust was !
En nu komt gij alles verbrodden ! Geef uw revolver hier (*nu ontstaat er een geduw en getrek om de revolver*)
- Ronny: (*Springt nu op de rug van Jos en houdt hem in een wurggreep, waarop Jef de revolver bemachtigt*) En nu liggen gij ! (*Samen werken ze jos tegen de grond*)
- Carla: (*zag dit onthutst gebeuren en wil nu reageren*) Handen omhoog, ...
- Veronique: (*Op dat moment voert Veronique met een felle Japans kreet een karatetrap uit waardoor ze het pistool uit Carla's hand trapt*)
- Eva: (*Onmiddellijk daarop slaat Eva met haar handtas op het hoofd van de verbijsterde Carla, die meteen gevloerd wordt door een tweede karatetrap van Veronique en in een houdgreep genomen door Eva*)
- Veronique: Hier heb ik al heel de avond op gewacht !

Fred: *(hield de deur achter de schermen in het oog en reageert daardoor te laat)*
Shit ! (Wil naar Ronny en Jef schieten en mikt, maar verliest daardoor
Vandersloten uit het oog)

Dir. *(Haalt met een luide kreet zwaar uit met haar rechtervuist, recht in Fred*
zijn maag. Die plooit dubbel waarop Kristien hem een slag in de nek geeft.
Fred zakt in elkaar)

Dat doet deugd !

Nu black out en

EINDE !

Dit is een alleen lezen exemplaar

Om het voor de acteurs en regisseur gemakkelijker te maken tijdens de repetities, volgt hier nog eens de ononderbroken versie van het stuk in het stuk !

“Vier op een rij !”

Onder een vrolijk intromuziekje gaat het doek open en we zien het interieur van een gezellig ingerichte chalet)

Raf: *(tijdens het intromuziekje vliegt de deur open . Op de drempel staat een jonge man met een vrouw in bruidsjurk in zijn armen. Hij draagt haar over de drempel en legt haar zachtjes in de sofa)*
Voilà schatje. We zijn er. *(kijkt tevreden rond terwijl Eva zich recht zet)*
En, wat vind je er van?

Ellen: **Ooooh! Lieverd! Fantastisch! Het is gewoon schitterend!**

Raf: **Ja hé. Is het niet geweldig?** *(eventueel Wally-imitatie)*

Ellen: *(Vliegt in zijn armen)* **Maar wat ik nog véél geweldiger vind is dat wij tweeën hier een hele week, helemaal alleen zijn.**

(Ellen doet nu heel sensueel en terwijl ze hem naar de sofa drijft grijpen ze elkaar vast en kussen elkaar onstuimig) **Alleen jij en ik. En wat gaan wij heel die lange week doen denk je**

Frank: *(Net op dat moment komt een gemaskerde Frank, de revolver in de aanslag, plots binnen en roept luid).* **Handen omhoog!**

Raf: *(Schrikt en doet vliegensvlug zijn handen omhoog. Ellen draait zich om en doet gillend ook haar handen omhoog als ze Frank ziet.)*

Frank: **Wie zijn jullie en wat doen jullie in hemelsnaam hier? Dit huis werd verondersteld leeg te zijn.**

Raf: *(laat zijn armen zakken)* **Wij, wij zijn op huwelijksreis hier. Wij komen hier een week logeren. Dit is onze eerste huwelijksnacht.**

Frank: *(maakt een beweging met zijn revolver, waardoor Raf zijn handen weer omhoog doet en zijn broek weer zakt)* **Hier? Ben je zeker dat je op het juiste adres bent?**

Raf: **Maar ja. Dit is het huis van een nonkel van mij. Hij zit voor zijn werk een maand in het buitenland en we mogen hier een week gratis logeren. Rue du point final 13. Dat is toch hier?**

Frank: *(Verbaasd)* **Ja, dat is inderdaad hier. Hoe noemt die nonkel van je?**

Raf: **Dat gaat jou niets aan. En mag ik je nu vriendelijk verzoeken ons gerust te laten en**

Frank: *(Dreigt met zijn revolver)* **Hoe noemt die nonkel van je?**

Raf: **Marcel.**

Frank: *(verbaasd)* **Marcel ? Nu dat is ook toevallig!** *(nadenkend)*

Ellen: **Meneer, mogen we onze handen niet naar beneden doen? Het is zo vermoeiend met de handen omhoog en ik krijg pijn in mijn armen. Alsjeblief? Wij zijn echt niets van plan. We hebben niet eens een wapen.**

Frank: **Goed, maar geen grapjes. Dit pistool is geladen** *(Frank schiet nu met de revolver in de lucht)*

Rina: *(De voordeur vliegt open en Rina, revolver in de aanslag, komt binnen)*
Iedereen, HANDEN OMHOOG ! *(ziet Frank en herkent hem. Frank herkent haar op zijn beurt)* **FRANK?**

Frank: **RINA?**

Rina: **Wat kom jij hier doen? Dat moet je mij zo dadelijk maar eens uitleggen. Maar leg eerst jouw pistool hier maar netjes op de tafel. Ik wil geen risico's nemen.** *(Frank legt zijn pistool tegenpruttelend op tafel, Rina neemt het van tafel en steekt het in haar jas.)*
OK, jullie kunnen jullie handen laten zakken. Maar geen grapjes, dit pistool is geladen!

Rina: **OK. En vertel me nu eens wat jullie hier allemaal komen doen? Dit huis werd verondersteld leeg te zijn.**

Frank: **Leeg? Wat kom jij hier dan uitrichten.**

Rina: **Dat zijn jouw zaken niet. Vertel op. Wat kom jij hier doen?**

Frank: **Dat zijn jouw zaken evenmin.**

Rina: *(Haalt haar schouders op en wendt zich tot Fred en Eva)* **Maar jullie? Jullie heb ik nog nooit gezien. Hoe komen jullie hier terecht?**

Ellen: **Wij zijn hier alleen maar op huwelijksreis. Ik ben hier nog nooit eerder geweest.**

Raf: *(haar vlug onderbrekend)* **Dit huis is van een nonkel van mij die op zakenreis is. En wij mochten hier een week logeren.**

Frank: **Ja, nonkel Marcel!** *(schamper)*

Rina: (verrast) **Marcel? Dat is ook toevallig?**

Ellen: **Dit is onze eerste huwelijksnacht. Maar ik had me er wel heel wat anders van voorgesteld. Kunnen jullie niet gewoon weg gaan?**

Rina: **Weg gaan? Dat is een schitterend idee. Jullie kunnen nu onmiddellijk vertrekken! Ik kan geen pottenkijkers gebruiken.**

Frank, Raf: (door elkaar) **Vertrekken? Geen haar op mijn hoofd dat daar aan denkt?**
 en Ellen **Waarom zouden wij vertrekken? Enz.**

Rina: **IEDEREEN VERTREKKEN! NU!** *(Ze schiet met haar revolver in de lucht,*

Rina: **Vooruit! Vertrekken! Nu!** *(De drie gaan mokkend door de deur, de gang in en Rina sluit de deur achter hun rug. Onderzoekend gaat ze de kamer rond. Ineens horen we echter een gestommel en geklop en komen de drie verbaasd de kamer weer binnen)*

Raf: **Die verdomde deur is op slot!**

Frank: **Hoe graag je het ook zou willen. We kunnen niet weg!**

Rina: **Dat kan niet!** *(gaat kijken)*

Ellen: **Hoe kan dat nu? Als we toekwamen was de deur los en was er nergens een sleutel te bespeuren.**

Raf: **In de brief van nonkel stond nochtans dat de sleutel onder de mat zou liggen..**

Rina: *(komt terug binnen)* **Inderdaad, op slot!**

Frank: **Het raam!** *(Ze schieten allen naar het raam.)* **Ook vast!**

Ellen: **En aan de buitenkant zitten tralies!**

Frank: **We proberen de andere kamers.** *(Frank verdwijnt in de slaapkamer, gevolgd door Rina. Raf en Ellen controleren de keuken Allen komen even later ontgoocheld terug)* **Niets! Geen deuren en tralies voor de ramen.**

Raf: **Verdomme, daar is het net hetzelfde.** *(terwijl hij met beide vuisten op de tafel klopt).* **We kunnen hier niet weg ...!**

(Dreigende muziek uit de klankband) **Er valt een stilte.**

Frank: **Hier klopt iets niet. Het kan geen toeval zijn dat we hier allen op hetzelfde moment toekomen en dat we nu plots samen opgesloten zitten.**

Ellen: *(Begint heel hard te gillen)* **Ik wil hier weg! Ik wil hier weg! Fred, alsjeblief. Haal ons hier weg (begint te snikken)**

Frank: **Rustig liefje. Rustig.** (*omarmt haar en kalmeert haar*)

Rina: **Ik denk dat we hier allemaal weg willen. Maar iets of iemand belet ons dat. En daar voel ik me helemaal niet goed bij.**

Frank: (*tegen Rina*) **Zij zijn op huwelijksreis, maar wat kom jij hier doen. We kunnen beter eerlijk zijn, dan komen we misschien te weten waarom we hier opgesloten zitten en hoe we hieruit kunnen geraken.**

Rina: (*aarzelt eerst even*) **Daar achter dat schilderij moet een kluis zitten. Ik kom er iets uit ophalen.**

Frank: (*schudt nadenkend het hoofd*) **Dat moet ik toevallig ook**
(*gaat naar het schilderij, neemt het weg en dan zien we inderdaad een kluis met drie draaiknoppen, een blauwe, een rode en een zwarte*)

Rina: (*verrast*) **Ik heb alleen maar weet van een rode knop?**

Frank: (*nadenkend*) **En ik alleen van een zwarte**

Rina: (*beiden bekijken elkaar veelbetekenend en draaien draaien zich dan traag om naar Raf en Ellen*) **Jullie komen hier niet alleen op huwelijksreis, tortelduifjes!**

Frank: **Het zou me niets verwonderen moest jij iets afweten van de blauwe knop.**
(*gaat dreigend op Raf af*)

Raf: (*deinst terug*) **Maar nee, helemaal niet! Echt waar! Ik heb van die kluis nog nooit iets gehoord of gezien. Wij zijn hier gewoon op huwelijksreis. Ik zou niet weten waarom we anders hier zijn.**

Ellen: **Ik heb die nonkel marcel nog nooit gezien. Geloof ons toch. Wij hebben hier echt niets mee te maken.**

Rina: (*grijpt Ellen bij de haren en wringt haar in een pijnlijke houding*) **O, maar ik geloof jou wel, liefje. Maar jouw kerverse echtgenoot lijkt me niet zo eerlijk.**
(*richt haar revolver op Raf, terwijl zij Ellen pijn doet waarop die het uit gilt*)

Raf: **Stop. Laat haar gerust.** (*laat zich ongelukkig op een stoel zakken*) **De blauwe knop.**

Frank: **Dacht ik het niet?**

Ellen: **Oooh Raf! Waarom heb je me daar niets van verteld? We hadden toch geen geheimen voor elkaar? Raf! Jij weet alles van mij. Hoe kan je zoiets doen! Jij hebt gelogen tegen mij....**

Raf: **Och zwijg en laat me gerust! Ik zal het je straks wel uitleggen. Waar zij niet bij zijn.**

Frank: **Het gaat over veel geld schatje en blijkbaar was hij niet van plan te delen met jou. Laat staan met ons.**

Rina: *(tot Frank)* **Dat was jij blijkbaar evenmin van plan.**

Frank: **Dat moet jij zonodig zeggen.**

Rina: **Gaat het bij jullie toevallig ook over 10.000.000 Euro**

Raf: **Knikt** *(waarop Ellen een ongelovig kreetje slaakt)*

Frank: **Waarom verbaast me dat niet?**

Rina: *(revolver in de aanslag)* **Jullie code!**

Frank: **Denk je nu echt dat ik zo stom ben, jou mijn code te geven. Als ik dat doe, teken ik mijn doodvonnis .**

Raf: **Idem dito!**

Rina: *(zet nu revolver tegen het hoofd van Ellen, die weer gilt)* **En wat dacht je van een dooie kersverse bruid ?**

Raf: **Doe maar!**

Ellen: *(Verontwaardigd)* **Raf!**

Raf: **Stel je niet zo aan! Als ik de cijfercode geef, schiet ze ons toch dood.**

Frank: **Zo komen we geen stap verder.**

Raf: **Laat ons dan gewoon die 10.000.000 delen in drie.**

Ellen: **En ik dan?**

Frank: **Jij hoort bij hem! Hij moet zijn deel maar met jou delen. Maar, zolang zij de revolvers heeft zal er niets gedeeld worden!**
Waarom geef je mijn revolver niet terug? We weten nu hoe de vork in de steel zit. Als we ieder onze code geven delen we alles in drie

Rina: **En dan schiet je mij in de rug van zodra de kluis open is. Nee bedankt.**

Raf: **En ik. Ik heb helemaal geen wapen. Denk je dat ik zo gek zal zijn mijn code te geven als ik me niet kan verdedigen?**

Rina: **Het zou me sterk verwonderen moest jij géén wapen hebben.** *(Duwt Raf plots in ware para-commando stijl, armen en benen gespreid, tegen een wand en fouilleert hem vakkundig.*

Rina: **Niets. Waar is je bagage?**

Raf: **Nog in de auto. Maar daar kan ik nu niet aan.**

Rina: **En wij ook niet. Dat is dus een probleem minder. Nu, er blijven er nog genoeg over. (tot Frank) Kom kerel, wij gaan boven eens rondneuzen. Misschien vinden we daar een uitweg. Laat die twee tortelduifjes maar even alleen. Die kerel heeft blijkbaar een en ander goed te maken bij zijn kersverse bruid. Jou wil ik echter geen seconde uit het oog verliezen. (gaan beiden af)**

Ellen: **Raf! Waarom heb je me niets verteld van dat geld. We zouden elkaar toch blindelings vertrouwen. En nu zijn we pas getrouwd en nu dit. (begint te snotten)**

Raf: **Ellen! Je weet dat ik je doodgraag zie. Begrijp je dat dan niet. Zoveel geld en eigenlijk ken ik je nog maar twee maanden. Ik wou er zeker van zijn dat je niet om dat geld met me wou trouwen. Echt waar! Dit moest een verrassing voor je zijn. Ik zou vanavond de kluis voor je openmaken.**

Eva: **(Met krokodillentranen) Echt waar?**

Raf: **Echt waar! Lieverd, ik hou zielsveel van jou! Ik zou alles voor je doen.**

Ellen: **Je bent een schat! (En dan plots heel zakelijk en begerig naar het geld) Wat is jouw code?**

Raf: **Driehonderdnegenenzestig, de blauwe knop! Maar het heeft geen zin zolang we de twee andere codes niet hebben.**

Ellen: **Maar we kunnen toch proberen! Wie weet hebben we geluk! We hebben al één code. Nu moeten we gewoon nog de combinaties met de twee andere knoppen zoeken. (begint koortsachtig aan de twee andere knoppen te draaien).**

Raf: **Gewoon de combinatie met de andere knoppen zoeken? Dat zijn één miljoen mogelijkheden, Ellen! Dat is onbegonnen werk.**

Ellen: **En toch moeten we het proberen. Hier probeer jij eens.**

Raf: **Maar Ellen. Dit heeft geen zin!**

Ellen: **(met pruillip) Je ziet me niet graag...**

Raf: **Maar jawel schatje. (begint zuchtend de combinaties uit te proberen)**

Ellen: **(terwijl ze achter zijn rug een mes tevoorschijn haalt van tussen haar kleren) Mijn Rafke toch. Je bent een schat! Ik zie je graag ...dood! (Steekt hem in de rug)**

(Nu sleurt Ellen, Raf bij zijn armen tot bij de geheimzinnige deur. Ze klopt een bepaald melodietje op de deur, waarop die open gaat.

Ze sleurt het lijk van Raf de kamer binnen, komt even later terug met een dweil waarmee ze het bloed aan de kluis afveegt en gooit de dweil dan terug in de open kamer, waarop de deur terug sluit. Ellen zet de draaischijven weer op hun originele stand en verdwijnt dan in de deur naar de keuken...)

Frank: *(Frank en Rina komen terug de kamer binnen)* **We raken niet op de zolder en vóór alle ramen staan stevige tralies. We raken hier niet weg!** *(merkt dat de kamer leeg is)* **Waar zijn die naar toe?**

Ellen: *(Terwijl Frank en Rina argwanend , naar de slaapkamerdeur gaan, komt Ellen uit de keuken)* **Zeg Raf, ik wou nog zeggen dat,** *(kijkt verrast als ze Frank en Rina opmerkt)* **Waar is Raf?**

Rina: **Is hij niet bij jou?**

Ellen: **Nee, ik was even naar de keuken gegaan om iets te drinken.**

Frank: **Dan zal hij in een van die kamers zitten** *(gaat de slaapkamer binnen)*

Rina: **Is er aan die kant een uitweg mogelijk?**

Ellen: **Nee! Geen buitendeur en voor alle ramen, tralies!**

Frank: *(komt terug binnen)* **Daar is hij niet.**

Ellen: **Maar, dat kan niet! Hij moet daar zijn!** *(gaat de slaapkamer binnen)*

Frank: **Ik kijk het daar eens na. Ik vertrouw haar niet!** *(gaat af)*

Rina: *(terwijl Ellen en Frank weg zijn controleert ze het denkbeeldige raam op de scène aan de kant van de toeschouwers)*

Ellen: *(komt in paniek opgelopen)* **Hij is daar niet! Wat hebben jullie met hem gedaan? Jullie hebben hem vermoord! Waar is hij? Waar is Raf? Waar is Raf!** *(wordt hysterisch)*

Frank: **Daar is hij ook niet!** *(gaat op Ellen af en geeft haar een oorveeg zodat ze kalmeert)* **Waar is hij naartoe?**

Ellen: **Jullie hebben hem uit de weg geruimd! Vuile moordenaar** *(wordt weer hysterisch)* **Wat heb je met hem gedaan?**

Frank: **Wij hebben verdomme niets gedaan! Wij waren de hele tijd boven!** *(ze beginnen allebei hysterisch tegen elkaar te schreeuwen)*

Rina: *(Schiet in de lucht)* **Hou hier allebei mee op! Hier schieten we niets mee op!**

(Ellen gaat in de zetel zitten snotteren)

(Tot Frank) **Probeer jij boven ergens een uitweg te vinden. We moeten hier zo snel mogelijk zien buiten te geraken. Dit zaakje stinkt ongelooflijk!**

Hier heb je jouw revolver terug. Ik vrees dat je hem nog zal nodig hebben. Ik probeer haar te kalmeren en uit te vissen wat er precies is gebeurd met haar man. *(Frank gaat naar boven)*

(Rina gaat naast Ellen zitten) **Vertel eens liefje. Wat is hier aan de hand? Waar is jouw Raf?**

Ellen: **Maar dat weet ik echt niet! Ik was even naar het toilet en toen ik terug kwam stonden jullie daar en was Raf weg! Wat hebben jullie met hem gedaan. Alsjeblieft vertel het me.....**

Rina: **Wij hebben helemaal niets met hem gedaan. Toen ik met Frank terug beneden kwam, was er niemand in de woonplaats tot jij terug binnen kwam. Je moet me geloven!**

Ellen: **Maar wat is er dan gebeurd? Hij kan toch zomaar niet verdwijnen.?**

Rina: **Hoe lang ken je Raf al?**

Ellen: **Drie maanden?**

Rina: **Wat? Drie maanden? En nu al getrouwd? Waarom zo snel?**

Ellen: **Dat zijn jouw zaken niet!**

Rina: **Doe nu niet zo verongelijkt. Dit kan ons misschien een en ander verklaren. Waarom zo snel?**

Ellen: **Het was liefde op het eerste gezicht. Wij zijn gewoon voor elkaar geboren. Dat bleek al na één dag. Waarom zouden we dan langer wachten.**

Rina: **Was hij het die zo snel wou trouwen?**

Ellen: *(Bedremmeld)* **Ja.**

Rina: **Hoe goed ken je hem eigenlijk?**

Ellen: **Waarom wil je dat toch allemaal weten?**

Rina: **Wat doet hij voor zijn beroep**

Ellen: *(Gespeeld verbaasd)* **Dat weet ik eigenlijk niet. Iets in zaken of zo iets.**

Rina: *(begint stilaan een spervuur af te vuren)* **Bij welke firma?**

Ellen: **Dat heeft hij mij nooit verteld. Telkens ik daarover iets vroeg ontweek hij het gesprek en begon over iets anders.**

Rina: **Ben jij rijk?**

Eva: **Waarom vraag je dat allemaal? Je hebt daar toch geen zaken mee!**

Kristien: *(Ongeduldig)* **Ben jij rijk?**

Ellen: **Ik zelf niet echt, maar mijn papa is schatrijk.**

Rina: **Heb je broers of zussen? Heb je nog een moeder?**

Ellen: **Nee, ik ben kind alleen. En mijn mama is dood** *(met een pruillip)*

Rina: **Verdomme! Snap je het dan niet! Die kerel is alleen op je geld uit.**

Ellen: **Hoe bedoel je ?**

Rina: **Hij papt aan, trouwt hals over kop met je om je geld en**
(springt ontzet recht) **Ik heb hem door, de schoft !**

Ellen: **Maar, maar je brengt me helemaal in de war. Wat kan hij er aandoen dat wij hier opgesloten zitten.**

Rina: **Hij verzint dat verhaal van die kluis en die codes, brengt je naar hier voor jullie huwelijksreis en haalt ons ook naar hier. Hoe hij ons kent, weet ik niet, maar daar zal ook wel een verklaring voor zijn. Dan zet hij ons tegen elkaar op met die codes in de hoop dat wij elkaar van kant maken en verdwijnt. Als een van ons het vuile werk heeft opgeknapt verschijnt hij ongetwijfeld weer. Dan is hij weduwnaar en wast zijn handen in onschuld. Jouw vader zal hij later ook wel op een of andere manier om zeep helpen. En dan, dan is hij schatrijk...**

Ellen: *(Perplex)* **Dat, dat kan toch niet**

Rina: **Het past perfect in elkaar. Het móet wel kloppen!**

Ellen: **Oh, hoe kan hij zo iets doen. En ik zag hem zo graag.**

Rina: **Ja, meisje, liefde is blind. Hoe noem je eigenlijk?**

Ellen: **Ellen!**

Rina: **En ik ben Rina.** *(gaat naast Ellen zitten)* **Ja, Ellen, dit is het ware leven.**

Ellen: *(legt haar hoofd op de schouder van Rina)* **Ik ben bang Rina!** *(huivert)*

Rina: *(legt haar arm om Ellen en begint haar te strelen)* **Je hoeft niet bang te zijn. Ik zorg wel voor je.** *(Ellen kruipt helemaal tegen Rina aan en die laat duidelijk haar gevoelens voor Ellen blijken, wat uitmondt in een kus)*

Ellen: **In die kluis zal waarschijnlijk wel niets steken, zeker** *.(geeft Rina nog een kusje).*

Rina: **Dat zullen we waarschijnlijk nooit te weten komen** *(beantwoordt de kus).*

Ellen: **Waarom proberen we het niet even? Wie weet hebben we geluk?**

Rina: **Geluk? Ik heb nooit geluk!**

Ellen: **Misschien breng ik jou wel geluk;** *(geeft terug een kusje)* **Mag ik eens proberen?** *(gaat naar de kluis)*

Rina: OK! Je weet inderdaad nooit. *(Ellen staat al aan de kluis)* **De rode knop, vierhonderdzevenenvijftig ! Maar als Frank binnenkomt zet je hem terug op nul. En verklap alsjeblief het nummer niet of je tekent ons beider doodvonnis.** *(Ellen, is aan de knoppen aan het draaien)* **Ik ga even in de keuken kijken of er iets te eten of te drinken valt.**

Ellen: *(Van zodra Rina weg is draait Ellen zich grijnzend om)* **Jij hebt alvast het jouwe getekend! Je zat nochtans in de goede richting. Alleen is het niet Raf die mij heeft gezocht, maar ik die Raf heb uitverkoren. Jammer Rina, je kust goed!**

Rina: *(Komt de keuken uit en zet zich in de zetel, waarna ze zich iets uitschenkt)* **En, onbegonnen werk zeker! Zelfs met mijn code heb je nog 1.000.000 mogelijkheden.**

Ellen: *(Komt achter Rina staan)* **Nee, geen geluk voor ons vandaag.** *(Ze streelt even over het haar van Rina en slaat dan vliegensvlug een sjaaltje over haar keel, waarmee ze een spartelende Kristien wurgt)*
Geen geluk voor JOU vandaag.

ONDER EEN PASSENDE MELODIE GAAT NU HET DOEK DICHT !

Frank: *(Komt somber de kamer binnen en is verrast dat hij niemand ziet. Opeens wordt hij heel alert en heel wantrouwig kijkt hij achter de zetel, onderzoekt de keuken en gaat dan naar de slaapkamer. We horen off-scene:)* **Wakker worden! ... Waar is Rina?** *(We horen wat gekreun van een schijnbaar wakker wordende Ellen en dan weer het woest geroep van Frank)* **Waar is Kristien, verdomme!** *(Frank sleurt een onthutste Ellen mee naar de woonkamer)*

Ellen: **Maar, maar ik lag te slapen. Ik wou niet met die vrouw in één kamer blijven en ik ben dan op het bed gaan liggen. Ik ben blijkbaar in slaap gevallen. Ik weet echt niet wat er gebeurd is...**

Frank: **Wat is hier verdomme toch aan de hand? Eerst jouw man weg en nu Rina. En dat terwijl jij rustig ligt te slapen??? Heel die historie stinkt hier verdomme!**

Ellen: **Word nu eens rustig. Het helpt niets dat je zo staat te schreeuwen.**

Frank: **Ik schreeuw wanneer ik dat wil!**

Ellen: **Hoe ken jij die Rina eigenlijk? Is ze wel te vertrouwen?**

Frank: **Waarom ben jij zo geïnteresseerd in haar?**

Ellen: **Misschien vinden we zo ergens een aanwijzing. Je zei zelf dat het geen toeval kon zijn dat wij hier op hetzelfde moment op dezelfde plaats samen kwamen. Het is me wel duidelijk dat het om dat geld gaat. Maar wat hebben jij en die Rina daarmee te maken.**

Frank: **(heftig) Daar heb jij geen zaken mee! Ik vertrouw jou voor geen haar! En als ik ook maar iets merk dat niet klopt in jouw verhaal, dan is het met jou gedaan.**

Ellen: **Jullie kenden elkaar. Dat was meteen duidelijk.**

Frank: **Ja, en wat dan nog?**

Ellen: **Ik probeer uit te zoeken wat het verband is met Raf. Jullie alle drie zijn op het geld uit dat in die kluis zou moeten liggen. Ik ben de enige die van niets wist. Kennen jullie Raf soms van vroeger ?**

Frank: **(met tegenzin) OK. Je hebt misschien gelijk. Misschien kunnen we er zo proberen achter te komen wat hier eigenlijk aan de hand is. Rina en ik maakten deel uit van een grote bankroof, ongeveer drie maand geleden. Na de overval hebben we ons onmiddellijk verspreid en doken we onder. Marcel, de man die het geld meenam werd twee dagen later echter opgepakt. Het geld was en bleef echter spoorloos. Hij zit nog steeds vast, maar ik heb uiteindelijk contact met hem kunnen opnemen en mijn deel van de buit moest ik hier vandaag uit die kluis komen halen.**

Ellen: **Voor Rina ongetwijfeld hetzelfde verhaal. Maar Raf? Wat heeft Raf hiermee te maken?**

Frank: **Er was nóg iemand! De man die voor de informatie zorgde over hoe we binnen moesten geraken en die op de uitkijk zou staan. Maar die hebben we nooit gezien. Alleen Marcel had contact met hem.**

Ellen: **Dat moet Raf zijn geweest. Nonkel Marcel !!!.**

Frank: **Goed, nu kennen we het verband, maar we zijn nog geen stap verder. Rina en Haf zijn spoorloos en we zitten hier opgesloten.**

Ellen: **Ik heb de indruk dat die Marcel een macaber spelletje met jullie speelt**

Frank: **Wat bedoel je?**

Ellen: **Ieder van zijn handlangers een stuk van de code geven. Dat is vragen om problemen. Volgens mij hoopte hij er op dat jullie elkaar uit de weg zouden ruimen. Een paar vervelende getuigen van de bankoverval minder, zonder dat hij zijn handen moet vuilmaken.**

Ellen: **Ik heb de indruk dat die Marcel een macaber spelletje met jullie speelt**

Frank: **Wat bedoel je?**

Ellen: **Ieder van zijn handlangers een stuk van de code geven. Dat is vragen om problemen. Volgens mij hoopte hij er op dat jullie elkaar uit de weg zouden ruimen. Een paar vervelende getuigen van de bankoverval minder, zonder dat hij zijn handen moet vuilmaken.**

Frank: *(Gaat met de revolver op haar af en zet die tegen haar slaap)* **Daar lijkt hij bijzonder goed in te slagen. En ik begin er meer en meer van overtuigd te haken dat jij daar voor iets tussen zit.**

Ellen: *(hysterisch)* **Mijn man is verdwenen. Ik weet helemaal niets van die codes af. Ik heb hier helemaal niets mee te maken! Ik had me van mijn eerste huwelijksnacht wel helemaal iets anders voorgesteld. *(snikkend)* Mag ik gaan slapen, alsjeblief?**

Frank: *(Schrikt even van haar reactie)* **Goed, maar ik wil eerst die kamer en de badkamer nog eens grondig controleren. *(schamper)* Ik zou niet willen dat jij ook plots verdwijnt! Ga in die zetel zitten en verroer je niet!**

(Dan gaat Frank de kamer binnen. Als hij weg is spurt Ellen naar de kluis, zet de rode en de blauwe knop op de juiste code en gaat dan met een valse glimlach op het gelaat weer zitten. Frank komt even later weer de woonplaats binnen)
OK! Langs daar kan niemand binnen of buiten. *(Ellen verdwijnt in de slaapkamer).*

(Frank ijsbeert de kamer rond, voelt en tast aan ramen, deuren en muren en ook de boekenkast, maar vindt niets) **Verdomme!** *(Gaat zitten op een stoel, staat weer recht en gooit woest de stoel weg. Zijn oog valt dan op de kluis)*
Toch eens proberen. Je weet nooit dat ik geluk heb. *(aan de kluis ziet hij dat twee knoppen ingesteld staan. Verrast fluit hij tussen zijn tanden)* **De twee andere codes zijn ingesteld. Dat zou te mooi zijn om waar te zijn.....**
(Hij kijkt even om naar de slaapkamerdeur, legt zijn revolver op tafel en met trillende handen zet hij de code van de zwarte knop in. Hij slaakt een kreet van vreugde als de deur van de kluis uit het slot springt. Bloednerveus opent hij de deur. Op dat moment verschijnt echter Ellen in de slaapkamerdeur, een revolver in de hand. Als Frank met beide handen de stapels bankbiljetten uit de kluis wil halen, weerklinkt een schot en zakt Frank dood in elkaar.

Ellen: **Hartelijk dank beste Frank. Je had gelijk. Ik zit er inderdaad voor iets tussen, maar je had me nooit uit het oog mogen verliezen** (*lacht luid*).
(*Haalt het geld uit de kluis*) **Tien miljoen Euro !** (*schaterlacht*)

Max: (*Plots draait de boekenkast open en komt Max te voorschijn*) **Het is ons gelukt, poes. Je bent fantastisch.**
(*Hij komt met open armen op Ellen af en ze vliegt in z'n armen.*)

Ellen: **Ongelooflijk dat het ons gelukt is. Alles klopte tot in de details**

Max: **Marcel schept in de gevangenis op over zijn plannetje om een paar getuigen van zijn bankroof uit de weg te ruimen.**

Ellen: **Jouw neef Raf schept tegen jou op over zijn deelname aan de overval en dat hij binnenkort rijk wordt.**

Max: **Jij versiert Raf en krijgt hem zover na drie maand te trouwen.**

Ellen: **Jij slaagt er in op tijd uit de gevangenis te ontsnappen en de zaak hier voor te bereiden.**

Max: **En jij geeft hier een ongezien staaltje acteertalent en koelbloedigheid ten beste . Resultaat: We zijn rijk, schatje! Schatrijk!**

Ellen: **Correctie, lieverd. Ik ben rijk!** (*heeft revolver in de hand en richt op Max*)

Max: (*Schrikt zich een ongeluk en deinst achteruit*) **Ellen!!! Je, je gaat mij toch niet vermoorden?**

Ellen: **Nee, schat. Je gaat zelfmoord plegen.**

Max: **Zelfmoord?**

Ellen: **Nadat je die drie anderen hier hebt vermoord pleeg je zelfmoord!**

Max: **Maar jij hebt ze verdomme vermoord.**

Ellen: **Bij het mes en de revolver had ik een handschoen aan. Jij hebt ze aangepakt met je blote hand. Het sjaaltje neem ik mee en verbrand ik**
Resultaat: Ellen is hier nooit geweest. Ik was de hele dag rustig thuis, want niemand wist dat wij naar hier zouden komen. Dat was een verrassing van mijn teergeliefde echtgenoot. Maar deze namiddag ging hij even naar zijn vriend Max en is hij nooit meer teruggekeerd. Straks als ik weer thuis ben bel ik ongerust de politie op .
Het zal wel een paar weken duren vooraleer ze jullie hier vinden en na wat speur en zoekwerk besluiten ze tot een afrekening in het milieu. Maar ondertussen is Ellen al lang verdwenen met 10.000.000 Euro! (*Lacht hard*)

Max: (*Beseft de ernst van de situatie en wordt lijkbleek*) **Ellen, Ellen, alsjeblief ...**

Ellen: **Breng die twee lijken naar hier !**

Max: **Doe het verdomme zelf !**

Ellen: *(Revolver in de aanslag)* Dat zou ik inderdaad zelf kunnen doen, maar ik heb er toevallig geen zin in. Vooruit ! Iedere seconde die je langer leeft is er een gewonnen.

Max: *(beseft dat hij hierdoor misschien nog een kans krijgt en gaat morrend weg. Ondertussen sluit Ellen de kluis en verdraait de knoppen. Even later komt Max terug met het lijk van Raf)* Waar moet ik hem leggen.

Ellen: Daar *(plaats nog te bepalen)*

Max: *(gaat nu het lijk van Rina halen en komt er even later mee terug)* En die ?

Ellen: Leg die daar maar neer *(plaats nog te bepalen)*

Max: *(Opeens gooit hij een nog te bepalen voorwerp naar Ellen. In een afweerreactie et haar arm laat ze het pistool vallen. Met een tijgersprong springt Max op haar af en volgt er een kort maar hevig gevecht, waarbij Max uiteindelijk Ellen wurgt. Dat had je niet moeten doen, schatje !*

: **Ik zou zeggen; Goed gewerkt Max! *(lacht nogmaals luid):* Vier op een rij! *(lacht luid, terwijl hij naar de vier lijken wijst)* Slaap lekker schatjes ...!**

Nu gaat Max naar de kluis , ziet dat die dicht is en met een wanhopige kreet trekt hij aan de deur en draait verwoed aan de knoppen.

Neeeeeeeeeeeeeeee !!!

EINDE van Vier op een rij